

„Je to môj dom, sakra! Si len obyčajná chudera , počuješ?“

Tvrдый úder, výkrik.

Ja sa len bezmocne trasiem v izbe a s plačom počúvam otcov krik. Už štrnásť rokov – a už dosť, stačilo .Snažím sa otvoriť dvere potichu, no bezcieľne- otec to aj tak začuje.

„Kam si myslíš, že ideš? Budeš robiť, čo ti ja poviem!“ zvraskne a vydá sa za mnou no mama sa mu vrhne do cesty a získa mi čas.

Bežím do kuchyne a zdrapím mobil zo stola. Otec si myslí že chcem utiecť z domu, a aj by som to možno urobila. No mamu tu samú nenechám.

Vyťukám číslo polície a zrazu mám pocit že bude všetko lepšie.

Kým sa ku mne dovalí otec a sotí ma cez celú kuchyňu, už je mi to jedno. Stihla som nadiktovať meno aj adresu.

Od tej noci už uplynuli tri roky. Všetko sa zmenilo – otca ešte v ten deň zavreli a mamu odniesli do nemocnice. Tam sa ukázalo, že jeden z jeho posledných úderov jej poškodil pľúca. Mama je odkázaná doživotne na nemocnicu.

Mňa dali do detského domova – tam som pobudla celé tie tri roky.

Nemala som to tam rada. Budova bola malá, celkovo pôsobila veselo kvôli farebným múrom. No to bolo asi tak všetko. Každá izba bola zariadená rovnako: posteľ, sedačka, skriňa a koberec.

„Nič iné Vám predsa netreba, budeme vždy v spoločenskej miestnosti.“ Hovorievala Stephany , naša vychovávateľka. Spoločenskú miestnosť pritom tvoril jeden obrovský okrúhly stôl a okolo neho asi dvadsať stoličiek. Práve tam nám do hlavy vštepovala kaleráby.

„Ste krásny. Talentovaný, múdry. Dokázate toho veľa.“ Keďže nikto inú tému na rozmýšľanie nemal, všetci podľahli. Okrem mňa- ja som vždy snívala, pri plnom vedomí o tom, aké to je mať normálnu rodinu. Otec, ktorý vždy po ceste z práce nakúpi pre manželku, ktorá mu navarí a popritom sa stará o deti a spolu pozorujú, ako sa hrajú.

Potom mi došlo že to je len v mála prípadoch. Uzavrela som sa- žila som podľa pravidiel, never nikomu len sebe, a vyhovovalo mi to. Práve preto ma žiadna rodina nechcela.

Raz si ma dokonca Stephany zavolala k sebe do pracovne.

„Lívia, vzchop sa. Si predsa hodná nejakej rodiny, však ? Tak prečo nespolupracuješ?“

Vždy to bolo to isté. Hovoria mi, že si príliš tichá, Lívia. Si húževnatá. Si uzavretá.

Bola to pravda- mne to bolo však jedno.

V mojich šestnástich mi štát dal plné štipendium na strednú školu vo vedľajšom meste. Bol to internát, vyhovovalo mi to.

„Pobaľ sa.“ Jednoducho povedala Stephany. Tak som si zbalila tých pár kusov šiat. Bola som iná aj spôsobom obliekania. Mala som málo šiat, no všetky boli na štýl retro . Kockované svetre, tvídové kraťasy a farebné košeľe.

Tak som šla. Znie to jednoducho, jednoduché to však aj bolo. Nastúpila som na vlak, kde sa so mnou až prehnané lúčila Stephany. „Budeš mi chýbať,“ opakovala. Kašľala som na jej predstieraný smútok. Bola som rada, že o pár hodín už budem konečne ďaleko odtiaľ.

3

Fúúúú. Stála som pred obrovskou budovou sivej farby. Pôsobila skôr ako nákupný dom, nie škola. Pomaly som kráčala školským areálom. V strede štrková cestička , napravo záhrada a lavičky a naľavo hlavná brána. Všade bolo tak veľa ľudí, že som sa skoro neprebojovalo dovnútra.

Mramorová vstupná hala bola celá zaprataná stoličkami- jasné, príhovor riaditeľa. Vybrala som si predposledný rad.

Keď už o pár minút vyšiel riaditeľ na menšie pódium, prisadla si ku mne sympatická ryšavka.

„Ahoj- som Alex.“ Podala mi ruku .

Prijala som. „Lívia Lockwoodová.“

Usmiala sa- „Aj sestra sa tak volá.“

„Poznáš tu niekoho ?“ položila som úprimnú otázku.

„Nie, ale myslím že to skoro napravím.“ S úškrnom odpovedala. Začínala sa mi páčiť. V domove som nemala priateľov, zato s ňou by som to skúsiť mohla.

Po pár minútach sa príhovor skončil a na pódium vyšla nízka štyridsiatnička.

Oznámila nám, že v jednej izbe môžeme byť najviac traja a že izby sa delia na chlapčenské a dievčenské. Niektoré dievčatá v prednom rade smutno vzdychli, čo jej neušlo.

„Nebojte sa, snád' Vám to vynahradí uvítací ples zajtra poobede.“ Usmiala sa.

Celá sála nadšene zavýskala, až som si musela prstami zapchať uši. Preboha.

„Pomôžeš mi s vlasmi??“ hneď ma bombardovala Alex. Kým som ja zmätene prikývla, ona už bežala k vrátnici vybaviť nám izbu čo najbližšie pri chlapčenských. Ona je nymfomanka, či čo ??

Späť ku mne pribehla aj s ďalším dievčaťom- Ninou, ako mi stihla oznámiť hneď v prvej sekunde. Nestačila som sa diviť a zrazu som poznala aj Franka a Martina. Boli to podobné typy- obidvaja nižší, dlhšie vlasy po pleciah a vtipkovali snád' aj v spánku.

Potom mi Martin predstavil ešte niekoho. Mark Whilt. Skoro som sa rozpadla. Bol vysoký, mal tmavšie- čierne vlasy, a neskutočne zelené oči. Nezabudnem pridať vysoké líčne kosti.. Vyzeral ako z obálky časopisu. Bože.. vážne je hrozne pekný. A rysami tváre sa na mňa naozaj podobal.

Všimla si to aj Nina. „Vy ste súrodenci??“ zažartovala.

Uprel na mňa svoj smaragdový pohľad, ktorý bol taký prenikavý, až som mala pocit, že dovidí aj do najmenšieho zákutia mojej mysle. Ruky som si automaticky ovinula okolo pása.

„Ideme sa vybalit??“ oslovila som roztrasene Alex. Našťastie si nevšimla, ako ma ochromil.

„Jasné!“ zvolala a už sme si dvíhali batohy a niesli ich hore schodmi. Nakoniec s nami v izbe skončila aj Nina.

Izby boli priestranné, napriek tomu že boli zapratané. Tri skrine, tri postele, tri nočné stolíky. „Budú tu aj tri záchody?“ tipovala som. Nina sa rozosmiala a začala nám rozprávať vtipnú príhodu so záchodom a s Frankom v hlavnej úlohe.

Keď sme sa už od smiechu váľali na zemi, konečne som nadobudla pocit, že internát bol dobré rozhodnutie.

4

„Livia, prečo nespolupracuješ? Si predsa hodná nejakej rodiny, však?“

Trhla som sa a zobudila. Och mon Dieu. Nenávidím nočné mory. Rozhliadla som sa okolo seba. Nina a Alex ešte spali, tak som sa pobrala vystrojiť do kúpeľne. Rozhodla som sa, že všetkým ukážem ako sa obliekam už dnes. Keď ma preto znenávidia, aspoň to bude skôr.

Dala som si tvídové džínsové kraťasy. K tomu bielu košeľu a červeného motýlika. Zavfšila som to čiernymi ballerínami. Hotovo. Vlasy som si dala do vysokého copu, pričom ofína mi rámovala líčne kosti.

Stephany mi často vravievala, že ma vezme do solária. Mám totiž bielu pleť. Nikdy som nechcela. Vyhovuje mi to – som biela ako stena. Aspoň si ma nikto nevšímne, keď pôjdem okolo. Keď som vyšla, už boli hore.

Alex zhíkla- „Wau! Vyzeráš úžasne!“ Naozaj som to počula?

Neohluchla som však. Naozaj sa im páčil môj štýl obliekania. Potešilo ma to. A ešte aj to, že sa ma ešte nepýtali na rodinu. Nechcem im hneď všetko vytrúbiť. Až keď sa na to pripravím. Aj keď ja by som to najradšej nikomu povedať nechcela.

Zišli sme dolu schodmi. Napriek farbe pleti si ma ľudia všímali, z čoho som bola pravdupovediac i trochu sklamaná.

„Tak sa teším!!!“ vzdychala Alex každú voľnú sekundu čo sa našla.

Mužské pohlavie muselo veľkú sálu prerobiť na tanečnú a to nežnejšie pripravovalo príbory a občerstvenie. Ja konkrétne som nosila na stoly nápoje. Zaujalo ma to- našla sa tam Kofola, Sprite a dokonca aj džús Aloe Vera!

Bolo to úžasné- taký som ešte v živote nepila! Moja radosť zaujala nejakú babu idúcu okolo s chipsami.

„Je fajn že sa dokážeš tešiť aj z takých malých vecí.“ Povedala a potom dodala :„Som Maria.“

Usmiala som sa. Je milá. Keď všetci učitelia zmizli zo sály, vykašľali sme sa na všetko a šli sme si s Mariou sadnúť na schody vedúce k izbám.

„Poznáš tu už niekoho?“ zaujímala sa.

Kývla som hlavou, že áno- „Volá sa Alex.“

„To je tá ryšavá ?? Kde vlastne je?“ poobzerala sa.

„Pravdepodobne už obskakuje okolo nejakého chalana.“ uškrniem sa.

„ČO TO VŠETCI ROBÍTE? CHCETE TÚ PÁRTY, ČI NIE? OKAMŽITE ZAČNITE ZNOVU ROBIŤ!!!“

Všetci akoby sme dostali zrazu dávku elektrického prúdu. Každý vyskočil na rovné nohy a bez slova začal pracovať. To k nám zavítala naša najmilšia učiteľka na škole.

„No nemiluj ju.“ Pošepala mi Maria a pobrala sa pre ďalšie fľaše do kuchyne.

5

Okolo jedenástej , keď už bolo všetko prichystané , nám na Alexinu ohromnú radosť pustili hudbu a začalo sa to.

Nebolo to ako keď sme tancovali v domove. Tam nám Stephany pustila nejakú hudbu a začala tancovať. My sme po nej mali opakovať.

Tu, tu každý tancoval po svojom. Nikto sa za svoj štýl nehanbil. Všetci boli taký sebavedomý. To som im strašne závidela.

Nina a Alex ma vytiahli na pódium – vydržala som celých dvanásť piesní. Potom som si radšej šla spať sadnúť. Tá moderná hudba sa mi veľmi nepozdávala. Mne sa oveľa viac páči Debussy.

Po pár minútach ma však sedenie omrzelo. Čo tu preboha budem robiť do noci? Som tu ešte len dva hodiny a už chcem odísť.

Nakoniec som vydržala so druhej poobede. Potom som to vzdala a vydala sa na potulky školou. Ako som prechádzala jednotlivé chodby, míňala som učebne, triedy, narazila som na divnú miestnosť. Hneď ako som otvorila dvere, sa mi niečo nezdalo. Bolo to tam také pusté- akoby sa tu vôbec nič nedialo a všetko bolo v pohode. To sa mi zapáčilo. Keď sa mi podarilo vsugerovať si do pamäti, kde presne sa nachádza, išla som spať do veľkej sály.

Urobila som dobre, akurát ma hľadala Nina.

„Pod', ideme si zatancovať skupinovku s Frankom a ostatnými!“

„Čo? Kde? Skupinovku?“ skúšala som protestovať no to už ma ťahalo cez celú miestnosť k ostatným.

„Chytíme sa za ruky a ideme!“ zahlásila Alex natešene.

Chytíme sa za ruky a ideme !

Znelo mi to v hlave najbližšie tri sekundy- potom som sa rýchlo vytrhla, zamrmlala niečo v tom zmysle že je mi zle a vybehla som pred školu.

Čerstvý vzduch. Dýchaj, Lívia, dýchaj.

Nemohla som ich chytiť za ruky. To pre ostatých úplne obyčajné gesto pre mňa znamenalo niečo iné ako pre nich. Naháňa mi to strach. Vždy keď sa ma má niekto dotknúť, automaticky očakávam úder. To kvôli nim. Iba kvôli nim.

Neviem ako dlho som tam vtedy stála, no keď som nadobudla pocit že je všetko fajn, šla som dnu.

Ospravedlnila som sa, že mi prišlo zle. To bola pravda.

Z koláčov. Lož.

Tak som musela rýchlo na vzduch. Tiež pravda.

Ale už mi je fajn. Stále pravda.

„Takže ideš ešte tancovať??“ vyzvedal Martin.

„Šla by som ,ale radšej si idem ľahnúť.“ Vykrútila som sa. Šla som smerom k izbám, no keď si ma Nina a spol prestali všímať a znova sa zapálene venovali tancu, vybehla som znova von.

Prechádzala som alejou napravo od vstupnej brány.

Nemôžem sa takto vyhovárať stále. Časom si určite niečo všimnú, veď aj teraz to bolo len tak-tak.

Míňala som kriky, fontány, jazierka. A potom? Narazila som na východ z areálu do mesta, tak som sa vrátila spať.

Na druhý deň nás zobudil rozhlas na chodbe.

„Oznamujeme všetkým študentom, že vyučovanie sa začína o 8:15. Ide len o úvodné hodiny, pomôcky nie sú potrebné.“

Potlačila som zívnutie a hodila som na seba prvé veci z batoha, ktoré som našla - čierne cigareťáky a modro čierny sveter. Pozrela som do zrkadla.

Taká sivá myš, tak som si aspoň do rozpustených vlasov na znak môjho rebelantstva dala krvavočervenú ružu.

Moja rýchlosť však vyšla aj tak nazmar, tie dve sa parádili takmer hodinu. Do triedy sme vbehli tesne po osem štrnásť.

„Vitajte, vitajte. Na týchto hodinách budeme preberať...“ Takto sa začínala približne každá druhá hodina.

Väčšinou som tak ako aj pri Stephany, pozerala von oknom a snívala.

„Livi??“ štuchla do mňa Nina. Jasně, tak som sa zasnívala až som prepočula zvonenie na koniec vyučovania. Zaujalo ma však ako ma oslovila.

„Livi? Ako ti to napadlo?“ vyzvedala som s úsmevom. Nikdy som nemala žiadnu prezývku... prekvapilo ma to, no nebolo to zlé.. páčilo sa mi to.

Nina len mykla plecóm a začala mi vysvetľovať že sa čím ďalej, tým viac zblízuje s Frankom. Potom však prešla na zaujímavú tému.

„Minule keď som bola s Frankom a kecali sme, prišla na rad téma ako sa vy dvaja s Markom podobáte. Ja som sa zasmiala, že mal niekto asi nezbedného ocka- veď ma poznáš,“ uškrnula sa, „ a on na to že Mark nemá rodinu. Vraj zomreli pri autohavárii. Chudák Mark... veď aké to musí byť hrozné, nemať rodičov?? A navyše...“

Potom som už nepočúvala. Ponorila som sa do vlastných myšlienok. Nielenže sa podobáme, ani on nemá rodinu. Začínam vážne uvažovať, či len tak náhodou nie sme narodený v ten istý deň a hodinu.

Okolo piatej poobede, keď sme v izbe hrali Monopoly (ďalšia z vecičiek ktoré si sem Alex a Nina navlákli) ma prekvapil telefonát od Stephany.

„Ahoj.“ Sucho som pozdravila.

„Ahoj. Ako sa tam máš? Už som myslela že nezavolaš, tak ti volám ja.“ Bola som vďačná, že sa nespýtala či by som jej zavolala. Dobre, bola so mnou posledné tri roky, no to neznamená že sa jej ako vďaku musím pchať do zadku každý deň.

„Je tu fajn.“ Odvetila som jednoducho.

„Všetci ťa tu pozdravujeme. Už musím ísť, Rayen znova vystrája. Čau!“

Zložila som. Som vďačná Rayenovi. Rayen je malý chlapec z domova- je milý, no nikdy v živote som nevidela energetickejšie decko.

To ma už ale Nina volala hrať, takže som prúd myšlienok pretrhla a bežala som si kúpiť Košickú ulicu.

8

„Čas sa zastavil,

Tak ako predtým.

Je to akoby som bol námesačný,

dostal som sa do ďalšej diery ,

je to akoby som bol námesačný.“

„Kto to spieva?“ spýtala som sa, keď nám v jedálni ako hudobný doprovod k raňajkám pustili rádio.

Alex sa ku mne viac natočila - „Volajú sa Bring me the horizon. Páčia sa tí? Podľa mňa majú dobré texty.“

Zatiaľ sa mi okrem Debussyho nič nepáčilo tak ako toto. Angličtina mi ako jediný predmet problémy nerobila, všetky slová sa mi v mysli automaticky prekladali. Alex má pravdu. Majú celkom dobré texty.

Na obede po vyučovaní som už také šťastie nemala. Nedávali od nich nič. Ešte ten deň som si však zabehla na počítače do knižnice. Našla som si ich nový album – stiahla som si ich do mobilu. Nina sa z mojej náhlejšej posadnutosti smiala.

Ako som sa vracala, spokojná, s pesničkami v mobile, spomenula som si na tú triedu ,ktorú som objavila.

Zašla som teda ešte tam, zapla som si jednu z nových piesni a obdivovala som akustiku triedy. Taká malá miestnosť, no hudba tu znela oveľa lepšie ako vo veľkej hale.

O pár minút som sa pozbierala, vyskočila na rovné nohy a šla späť do izby.

Tam ma však čakalo prekvapko. Frank a Martin boli u nás v izbe. Hrozne som si vydýchla, že tu nie je Mark. Mám hrozné traumy z toho, ako ma dokážu jeho oči pripútať k miestu.

„Jéééj, Livi!“ zvolala Nina a pobrala sa objasť ma na privítanie.

„Len som sa prišla napiť, nezdržím sa.“

Alex prikývla a tak som vyšla z izby, zo školy, do areálu. Prišlo mi blbé, že som tam len prišla a už som aj odišla, no nejako som to vyriešiť musela.

September. Kvety ešte hmýrili farbami, stromy boli ešte husto pokrývané listami a tráva bola ešte zelená. Kebyže nemám o čom rozmýšľať, určite sa v spomienkach vrátim o tri roky dozadu.

V ten deň som bola veľmi rada, že mám o čom inom rozmýšľať. Na svoje zlé spomienky chcem zabudnúť.

9

„Kam odlietajú tie lastovičky?“

„Idú do teplých krajín, Lívia.“ Odvetila mama.

„Ale prečo?“

„Je im tam lepšie.“

„Omnoho lepšie?“ vyzvedala som.

„Omnoho lepšie.“ Prikývla.

„Aj mi pôjdeme?“

„Nie, nám je tu predsa dobre, nie?“

Trhla som sebou a otvorila oči. Bola som celá spotená a roztrasená. Ešte nikdy som nemala sny s mamou. A teraz?

Bola nedeľa. Bol to klasický jesenný večer- sedeli sme s mamou na balkóne a rozprávali sme sa.

Bola som malá, no už vtedy mama predstierala že je spokojná, pričom mi všetko zatajovala.

„Livi? Už si hore?“ doľahol ku mne šepot. Obrátila som hlavu- Nina.

Prikývla som. Chvíľu sme len tak pozerali do stropu, každá rozmýšľajúc o svojom. Potom sme sa potichu obliekli- a rozhodli sme sa, že sa pôjdeme prejsť do areálu. Nechali sme Alex odkaz, že keď sa zobudí, môže prísť za nami.

Čerstvý ranný chladný vzduch ma dokonale prebudil.

Bolo mi fajn. Až kým Nina nezačala znova o Markovi a mne.

„Vieš, keď ste taký rovnaký, napadlo ma ,on nemá rodičov. A čo ty? Nikdy o nich nehovoriš.“

Konečne tá otázka. Vedela som, že na to musím odpovedať pravdivo:

„Nemám ich.“

V mojom tóne vycítila, že jej na to teraz nepoviem nič viac.

Objala ma okolo pliec a bez slova sme pokračovali v prechádzke. Kráčali sme pomedzi stromy, kríky, a ticho okolo nás vyplňal iba štebot vtákov. Až kým nepribehla Alex. Vtedy sa naše úprimné ticho rozplynulo a na rad prišli školské povinnosti.

Po škole som sa síce tručujúc, no poslušne usadila v jedálni k Markovi, Martinovi a Frankovi.

Celý čas som sa pozerala do taniera, pričom som aj tak nič nezjedla.

Alex to bolo zrejme jedno- flirtovala s Frankom akoby sa nechumelilo.

Ona žije v inom svete- to iba v tom mojom sa na mňa váľajú hordy snehu. Vo mne sa chumelí a neviem tomu zabrániť.

Neviem.... ?

Stačí ,ak sa budem vyhýbať Markovi? Asi nie. Stačí, ak sa budem vyhýbať Alex? Nine? Frankovi? Postačí keď sa budem vyhýbať celému svetu?

10

„Znovu som stratil dej,
povedz svojim priateľom, aby si nabrúsili zuby.
Môžu si trochu privyrobiť...

A moja duša je v žalostnom stave,
tak poďte dole, ste žalostný milenci.
Červy vyliezajú z lesov,
A hady začínajú spievať.“

Sedela som v mojej zašívarni – triede a počúvala hudbu.

Ten text bol presne môj prípad. Lenže jediný, kto tu spieval ,bola Alex, ktorá mala v úmysle celej škole vytrúbiť, že chodí s Frankom.

Liezla mi na nervy. Všetko mi liezlo na nervy. Celý deň bol otrasný.

A potom mi začal zvonit mobil.

„Čo?“ otrávene som zavrčala. Kôli tomu niekomu som musela vypnúť pieseň.

„Livia? Je ti niečo?“

Stephany. Odfrkla som si.

„Nie.“

„Hovoríš divne.“

„Nič mi nie je.“ Zdôraznila som.

„Tak dobre. Všetci ťa pozdravujú- dokonca aj malá Suzy, naučila sa povedať tvoje meno, verila by si tomu?“

„Hm.“

„Dávaj na seba pozor.“

OK.

„A nepi a nedroguj.“

BOŽE.

„A chovaj sa slušne.“

DOBRE, STEPHANY.

„Ahoj.“

KONEČNE.

Zložila som. Ešte chvíľu som hľadala na displej mobilu. Nabudúce sa budem snažiť byť aspoň trochu milšia. Keď to zvládneš, povedalo moje podvedomie sarkasticky.

„Bud' ticho a nepapuľuj.“ Zamrmlala som si a znova som pustila tóny gitary a bicích.

11

„A potom stretol som júúúú,

Láskúú svetovúúúú!“

Frank bol dať do našej izby pôvodne len dobrú noc Alex, no zmenilo sa to na očividne trápne vyznávanie lásky piesňou, pri kľáčiacom postoji.

„Bože! Zalezte už do postele!“ vrhla sa na nich Nina.

Bola som jej vďačná, urobila to za mňa.

Frank zdvihol ruky, ako na obranu, poslal vzdušný bozk Alex, a po ešte jednom spaľujúcom Nininom pohľade rýchlo ubzikol do svojej izby.

Celú noc som nevedela spať, budila som všetkých okolo seba šušťaním perín a prehadzovaním sa v posteli.

„Livi?“ zašepkala Nina.

„Hm,“

Bola však ticho. Nemala nijakú otázku.

„Aké to je mať rodinu?“ vystrelilo zo mňa náhle, až som sa zahanbila.

Nina si sadla, cítila, že je to pre mňa dôležitá téma.

„No... je to zložité. Má to výhody- rodičia ti pomáhajú, starajú sa o teba no sú tam aj nevýhody. Moji sa občas pochytiť, aj keď len na obyčajnej somarine.“ Neveselo sa zasmiala. „No stále ich mám. Stále sú pri mne.“

Prikývla som. Trochu mi to pomohlo.

„Raz mi povieš viac o sebe?“ ozvala sa.

Strhla som sa, no potom sa mi svaly znova uvoľnili.

Prikývla som. Aj ona.

„Nevieš spať?“ zmenila tému.

„A ty?“

Náš rozhovor prenikol v tlmený smiech.

„A učila si sa chémiu?“ spýtala sa potom.

Capla som si rukou po čele. Dopekla. Úplne som zabudla na vstupnú písomku.

„Neboj, veď nie si predsa úplne dutá, nie?“ ubezpečovala ma rýchlo.

„Vy už ste hore?“ zdvihla sa Alex rozospato do sedu. „Vy dve ranné vtáčatá.“ Zamrmlala a zazívala.

Musela som sa usmiať.

Pre chémiou som sa zhlboka nadýchla a skoro som vyskočila od radosti. Suplovaná hodina!

Poobede som na obede pátrala po Markovi. Niežeby ma dvakrát lákalo okúsiť znovu dávku červene do tváre- to som si nadrobila na rok dopredu.

Nie. Proste nebol na obede, a mňa to zaujalo. Tak som ho šla pohľadať do areálu. Chvíľu mi to trvalo, no po chvíľke(dobre, možno to bolo trochu dlhšie- nie som predsa superman) som ho konečne našla.

Sedel na lavičke, hlava zaklonená dozadu, krkom sa opierajúc o vrch lavičky.

Vlasy mu padali do očí. Ako vždy ma ochromil svojím vzhľadom, no prehltna som rozpaky. Hneď prestať- ozvalo sa moje podvedomie.

„Ahoj.“ Pípla som.

„Čau.“ Mal príjemne hrejivý hlas. „Dúfam, že si ma neprišla prepadnúť.“ Dodal a kútiky úst sa mi dvihli v nepatrnom úsmeve-

Zapýrila som sa, to on však nemohol vidieť, pretože znova zatvoril oči. Znova sa chumelí iba v mojom svete- preletela mi hlavou myšlienka.

„Môžem si ...“

„Sadaj.“ Prerušil ma.

Tak som si sadla.

Obklopovalo nás zvláštne ticho. V celom areáli bolo vlastne ticho.

Tak som sa aj ja oprela o lavičku tak ako on.

Začula som smiech, otvorila som oči- Mark mal hlavu obrátenú ku mne a smial sa.

„Čo? Skúšam tvoju techniku.“ Obraňovala som sa červená.

Nahodil lišiacky úsmev- „A?“

„Je fajn.“ Pípla som

Prikývol .

Chvíľu sme sedeli.

„Nebol si na obede.“

„Nie.“

„Nebol si hladný?“

„Nie.“

„Bol si preč?“

„Nie.“

Hm, asi mi k tomu nič iné nepovie. A ani ja sa už pýtať neplánujem, ten jeho pohľad mi z mysle vyhnal úplne všetky otázky.

Zasmial sa a ani ja som sa tomu nevedela ubrániť.

Náhle vstal. „Pod'. Budú ťa hľadať.“

Šli sme bez slova do školy a Mark ma odprevadil ku dverám do mojej izby.

Pri odchode sa na mňa usmial. Znova ten pocit.

Určite si to všimol. No len ma nechal vojsť a odišiel.

Koľko mám ešte času aby si to nevšimli ?

Na ďalší deň ma zastihla písomka z chémie už pripravenú. Hoci ma to stálo kruhy pod očami a ospalosť celý deň.

„Livi? Si v pohode?“ oslovila ma cez prestávku Nina.

Prikývla som a zívla.

„Čo hovoríš na to , ako sa teraz správa Alex?“ nadhodila.

Zdvihla som hlavu, aby som ju mohla pohľadom nájsť. Jasně, vešala sa na Franka.

„Neviem. Je iná.“ Vyhovorila som sa. Môj mozog nebol momentálne schopný jasne uvažovať.

Po ceste mi oči zabľúdili k Markovi no Nina si to všimla, tak som ním uhla späť k svojej lavici.

„Alex, ty moja princeznááá !“

„Áááá! Chod' už spať, Frank!“ vyštekla som na neho.

Znova tie pesničky.

„Aj ja by som rada už spala.“ Pridala sa Nina.

„Tak teda chod'.“ Rozlúčila sa s ním Alex a kónečne odišiel.

Pól jednej v noci a ja tu mám počúvať niekoho fantáziu. Ako môže vydržať každý večer jej spievať do noci? Ja na jeho mieste by som už odpadla.

Ráno ma zobudila Alex, ktorej spadlo na zem zrkadielko v ktorom sa pravdepodobne skrášľovala.

„Musím sa mu predsa páčiť, nie ?“ obhájila sa, keď si všimla že ma to zobudilo.

Sedela som v mojej tajnej triede a počúvala som Bring Me The Horizon.

„Dni sú poslednou vôľou

boj s veternými mlynmi pre únik

som bezmocný...

Krehký, zlomený

sed' v kruhu a ostaň nevyslovený,

my sme bezmocný.

Pretože mi všetci kráčame sami po prázdnom schodisku

Prázdno v predsieňach a tváre bez mien

som bezmocný .“

Pohmkávala som si s hlavným spevákom melódiu. Bolo mi fajn- dnes žiadne písomky, skúšanie, lebo je víkend. Také krásne slovo. Bolo pre mňa až potrebné.

Ráno som vstala skoro. Nechala som tým dvom odkaz, že ma nemajú čakať, vrátim sa možno až večer. Rozhodla som sa, že si pozriem mesto.

O pól desiatej som už vystupovala z autobusu na hlavné námestie- musela som uznať, bolo tam pekne. Oproti areálu školy to bolo niečo obrovské. Po bokoch sa tiahli bloky s nespočetným množstvom obchodov a v strede sa prechádzali ľudia.

Kým som ho stihla prejsť celé, v bruchu mi škvrkalo na obed, tak som zapadla do malého bistra a rozhodla som sa ochutnať špecialitu dňa(aspoň tak to tam napísali) – teplý ovocný croissant so zeleným čajom.

Stephany nám varila sama- nikdy to neboli studené jedlá, to nie. No ničomu som tam aj tak neprišla na chuť. Väčšinou som sa v jedle len prehrabala, tak to vlastne robím doteraz. No čerstvý vzduch mi zjavne prospel, zjedla som všetko a to ma k tomu ani nemusela nútiť Stephany.

Aj keď, volala mi. Akurát som vychádzala von.

„Ahoj, Lívia. Ako sa máš? Konečne víkend, že?“

„Hmm.“

Buď milšia, sakra!

„Našla si si tam už nejaké kamarátky?“

„Hej.“

Hmm, zvládneš to aj lepšie.

„A máš už nejaké známky?“

„Hej, dve dvojky a jednu jednotku.“

To celkom ušlo.

„Tak sa maj- zavolám ti zajtra, hej? Pá.“

„Čau.“

No, myslím že dnes už mám pokoj.

„Čo tu robíš?“

Bola som v mojej tajnej triede- ako som ju s obľubou rada volala.

Otočila som sa- „Mark!“

Zasmial sa a prisadol si ku mne na lavicu ku oknu. Automaticky som po ňom prešla pohľadom- džinsy, tričko s krátkym rukávom.

„Vystrašil som ťa?“ znova ten úsmev.

„Nie, len si práve odhalil moju tajnú zašívareň.“ Usmiala som sa tiež.

„Mark? Povieš mi niečo o sebe?“ pípala som po chvíli.

Zadíval sa von oknom.

„Ak mi povieš ty niečo o sebe.“ Navrhol a uškrnul sa.

Rozhodla som sa odpovedať- „No, tak fajn.“ Priškrtené som povedala.

Nadýchol sa a spustil- „Každý hovorí niečo iné, no rodičia umreli pri obvyčajnej autohavárii, keď som mal päť. Teta sa ponúkla, že býva sama, manžela nemá.. zobrala si ma na starosť.“ Jemne sa usmial.

Sriasla som sa a vedela som prečo. Som na rade.

„Mala som mamu aj otca. Žila som s nimi do štrnástich rokov. Dovtedy som..“ nevedela som, či budem vedieť pokračovať, no napokon sa mi hlas znova vrátil, „..skrátka, otec pil. Míňal preto všetky peniaze, a obviňoval z toho nás. Vybíjal si to na nás.“

Postavil sa z lavice, prešiel ku mne, a kým som sa spamätala, pomaly ma objal. Zachytila som jeho pohľad.

„Je to v pohode?“ Uhádol teda, že mám strach z dotykov.

Pomaly som prikývla.

Úplne úžasne voňal... Preber sa, Lívia!

Bolo to však márne, omámená som bola ešte aj keď ma pustil.

„Všetci si začínajú všimnúť, že sa vyľakám, keď sa ma dotknú.“ Postťažovala som sa.

„Hm.. možno že ti len treba napraviť spomienku.“ Navrhol.

Myslí, že keď na dotyky začnem mať viac lepších spomienok ako tých zlých, zmizne to.. a znie to celkom presvedčivo.

Prikývla som. „Aj tak neviem, ako to urobiť.“

Jemne sa na mňa usmial- „S tým ti kľudne pomôžem.“

Trochu som sa začervenala, keď sa do mňa znova zavírtal pohľadom.

„Dobre,“ pípala som.

Myslím, že by som to mohla zvládnuť. On mi chce pomôcť. On. Môj ty... asi ma šľahne o stenu.

„Mimochodom, ak som ja mohol byť tu, tak ty potom...“ nedopovedal, len mi naznačil, že mám vyjsť na chodbu, a priviedol ma k nejakým dverám.

„.. môžeš byť tu. Toto je moja tajná zašívareň.“ uškrnul sa.

Bola to naozaj pekná trieda, vymaľovaná na modro.

Takže aj on má svoje súkromné útočisko?

Akoby mi vedel vyčítať myšlienky, ozval sa : „Každý máme svoje kráľovstvo.“

Zažmurkala som a opatrne sa na neho usmiala. Tento deň je čím ďalej tým viac zaujímavý.

21

Boli sme v izbe a písali s Ninou domáce.

Potom však položila pero .

„Čo robíš zajtra? Myslela som, že keď je už víkend, mohli by sme ísť do kina.“ Navrhla.

S nepredstieraným nadšením som jej nápad prijala. Padne mi to.

Na druhý deň sme sa teda vybrali do mesta. S Ninou mesto vyzeralo úplne inak- bolo veselšie. Všetko začalo hrať žiarivejšími farbami a mne stúpila nálada.

„A ako potom zakopol!“ smiala sa Nina po ceste na internát na filme. Veselo sme sa rozosmiali každej maličkosti, ktorú sme zbadali. Bolo to fajn.

Ale ako každá nálada, aj táto raz prešla. Pokazila to tentoraz Nina.

„Vieš, niečo si mi sľúbila,“ nadhodila keď sme prechádzali areálom.

„Hm... to o rodičoch?“ hlesla som.

Prikývla.

Rozmýšľala som, či jej mám povedať všetko, tak ako jemu. Nakoniec som povedala len o tom, že otec veľmi pil a preto som šla do domova. Viem, jej som povedala oveľa menej. No on ma môže viac pochopiť.. navyše hovoriť to celé druhýkrát by ma asi zabilo. Už dosť ma bolelo keď som to musela spomenúť raz.

Nina ma znova objala okolo pliec.

„Vieš, všimla som si jednu vec.“

„Vždy keď sa u teba niekto snaží o priateľské gestá, neprijmeš ich.“ Pomaly povedala.

Vzdychla som si.

„To som ťa ani na chvíľu neoklamala?“

Nina sa mierne zasmiala, „Nie.“

Potom sme s témou prešli na Alex.

„Keď som ja bola zamilovaná, nebolo to až také posadnutie ako pri nej. Ona je ním naozaj tak unesená?“ rozmýšľala Nina.

Ticho som mlčala. To som asi nemala.

„Počuj, mala si už niekoho?“ začala vyzvedať.

„No, možno....“ zahabkala som.

Nebola to pre mňa príjemná spomienka. „Volal sa Jack. Bol to otcov mladší kolega. Mala som len trinásť. A on mal dvadsať. Mohla som vedieť, že mu ide iba o jedno.“

Nina sa zháčila. Vedela som, na čo myslí.

„K ničomu nedošlo. Keď sa o to pokúsil, utiekla som.“ Mykla som plec om v snahe vyzerat' pri tom ľahostajne.

Ona si vydýchla- „Aspoň že tak.“ Pomaly mi povzbudivo stisla ruku.

„Hej- hou, ide sa domov.“

Bola nedeľa večer a Nina pustila na notebooku Snehulienku. Bol to síce detský film, no dalo sa to pozerat', bolo to novodobé spracovanie.

Alex pozerala výnimočne s nami.

„Nemôžem byť vždy len s Frankom.“ Obhájila sa.

S Ninou sme len mykli plec om. V podstate sa z nás dvoch stali dobré kamarátky.

Neskôr som sa rozhodla prejsť po areáli, ako to mávam vo zvyku.

Stretla som sa s Mariou.

„Ahoj, dlho sme sa nevideli. Prakticky od tej párty.“ Zasmiala sa.

„Hm.. čo to máš?“ opáčila som.

V ruke držala knižku- „Päťdesiat odtieňov slobody. Je to pekná kniha, celkom.“

Nasledujúcu hodinu mi referovala podrobný obsah. Aspoň mi ubehol čas. Keď som sa vrátila do izby, Nina a Alex boli preč, v izbe ostal len lístok, že šli na nejakú párty do chalanskej izby.

Bola som im vďačná, že ma nečakali. Netúžila som po ďalšom chytaní sa za ruky.

To mi pripomenulo Marka a situáciu v ktorej som bola až po uši.

Vyšla som z izby a zamierila do jeho zašívárne- ale asi to začnem volat' jeho kráľovstvo.

„Všetci máme svoje kráľovstvo.“ Prebleskla mi hlavou jeho veta.

Sadla som si na lavicu a zavrela som oči. Bolo mi príjemne. Nebola zima, vonku pofukoval len slabý letný vánok a tak som zaspala.

24

Zobudila som sa tesne pred začiatkom vyučovania. Letela som do izby, zhrabla veci a bežala do triedy. Nina sa ma pýtala, kde som bola cez noc, ja som len povedala ,že som zaspala. Musela som sa vyhovoriť - odhalila by som Markove kráľovstvo. Ach, Mark.

Videla som ho na obede. Ako som odnášala tácku, stál rovno predom mnou.

„Ahoj,“ usmial sa. A mňa tým zahrabal do tej najhlbšej diery na zemi.

Prešli sme popri chodbe vedúcej k jeho kráľovstvu.

„Ako sa ti spalo?“ zasmial sa.

„Odkiaľ to vieš? Bol si tam?“ ostala som prekvapená.

„Nie.“ Pokrútil hlavou, „ale videl som ťa, ako tam ideš. A ráno si dobehla neskoro. Domyslel som si to.“ Mykol plecóm s úškrnom.

To že som išla za ním, som radšej nechala tak.

25

Poobede som sa vybrala učiť. Zastavil ma Mark.

Zatvárala som sa nechápavo.

„Začíname. Ide sa do mesta.“

Chcela som namietat, no to už ma ťahal na autobusovú zastávku.

Tak fajn, tentoraz si vyhral, pomyslela som si.

Čakala som niečo iné, no len sme sa prechádzali a boli sme na zmrzlinu.

Bol už podvečer, keď sme sa vrátili.

„Načo sme tam vlastne boli?“ odvážila som sa spýtať.

Uškrnul sa- „Musíme predsa nejako začať. Čo si čakala že budeme robiť?“

Zapýrila som sa- „Nič.“

No hej, čo som čakala ? Že mi hneď povie čo musím vedieť a zrazu budem ako každý iný? Potrebujem viac dobrých spomienok. Tých zlých mám približne štrnásť rokov- a tých dobrých musí byť viac. Preboha. Som beznádejný prípad.

„Čo chceš, aby som robila?“ vrieskala mama.

„Zavolaj komando, hasičov, čokoľvek!“ z líc mi na zem padali slzy.

„O mňa sa neboj. Radšej mi pomôž.“ Povedala už miernejšie a podala mi vatový tampón nastriekaný dezinfekčným prípravkom. Vzala som ho od nej a čistila som jej ním čerstvú ranu na ruke od neho.

Na občianskej náuke sme mali preberať svoju rodinu. Nina na mňa bolestne pozrela. Učiteľka nám kládla otázky. Pýtala sa, akú máme rodinu. Ako s nimi vychádzame. Ako často spolu trávim čas. Všetmožno som sa snažila prísť na spôsob, ako odtiaľ vypadnú. Ku koncu som už nevydržala a ospravedlnila som sa, že mi je zle. Našťastie na nič neprišla a dovolila mi odísť.

Poobede ma Mark vyhľadal v triede. Samozrejme ani nemusím dodávať, že každé druhé dievča si hneď pomyslelo, že čo robí niekto ako vystrihnutý z reklamy v dverách. A nemusím ani vysvetľovať, ako veľmi som sa začervenala, keď mi kývol, aby som šla na chodbu.

Stačil mi jeden pohľad na jeho úškrn a hneď som uhádla, čo plánuje.

„Kde ma chceš vytiahnuť dnes?“ zachechtala som sa.

„Uvidíš.“

Prižmúrila som oči.

„Naozaj to nesmieni vedieť?“

„Nie.“

„Pekne prosím!“

„Nie.“

Povzdychla som si, načo sa na mňa zaškeril a vzápätí usmial tým svojim spôsobom. Napokon som sa vrátila späť do triedy, sledovaná pohľadmi úplne všetkých.

„Povedz mi o čo ide! Prosiím!“ žobronila Nina, keď si ku mne rýchlo sadla.

„Niná..“ vzdychla som si.

„No ták. Nič ti na to nepoviem.“

Musela som sa usmiať. To hovorí najzhovorčivejšia osoba na škole.

„Takže áno?“ nedala sa.

„ Mark ma berie do mesta.“ Vzdala som sa. Vysvetlila som jej aj (ale to už tichšie) aj o tom, ako sme mali konverzáciu o rodičoch, a napokon, že mi vytvára dobré spomienky, aby ich bolo viac ako zlých.

„Vážne?“ ostala ohromená.

Prikývla som . „Ale nie som si istá, či to bude fungovať..“ Neisto som dodala.

„Ešte sa ho na to popýtam.“ Rozhodla sa Nina a stihla odbehnúť preč, než som jej to stihla zakázať. Čo by som teda určite urobila.

Poobede o piatej som sa s ním stretla na dohodnutom mieste- brána školy. Keď sme nastúpili do autobusu (ešte stále mi odmietol povedať, kam ideme) rozprávali sme sa o všemožných veciach. Teda skôr on. Ja som mala dosť čo robiť, aby som sa pri ňom nezadrhávala pri každom druhom slove.

Mala som chuť sa vyhovoriť na brucho. Alebo na zlomený členok.

Nakoniec z toho bolo ešte niečo lepšie, ako som čakala. Áno, uznávam, museli sme po schodoch vyšliapať vyše dvanásť poschodí, no úplne hore, na streche... bol naozaj nádherný výhľad. Hrozne sa mi tam páčilo. Sadla som si tam a nemohla od toho odtrhnúť zrak.

„Chodíš tu často?“ obrátila som sa na neho.

Pokýval hlavou, že nie. „Len občas. Objavil som to tu ešte pred rokom.“

„Je to paráda. A to som sa chcela..“ okamžite som zmĺkla. Dočerta. Skoro som sa preriekla.

Keď som však zachytila jeho pohľad, s jeho úškrnom, vzdala som to. Aj tak by to zo mňa nakoniec dostal.

„No dobre.. Chcela som sa vyhovoriť na zlomený členok.“ Začervenala som sa. Už sa síce stmievalo, no stavím sa, že to bolo vidno.

Mark vybuchol do smiechu.

Nedalo sa k tomu nepridať. Sedeli sme teda na streche, a smiali sa ako idioti.

Telesná. Och. Už nikdy.

Nina sa mi síce smiala, no mala som hroznú svalovku, čo si všimol aj Mark.

Mali sme mať znova výlet, no nevládala som.

„Tak čo chceš namiesto toho robiť?“ vyzvedal.

Sedel v mojej, Nininej a Alexinej izbe. Ja som ležala.

Zvraštila som čelo- „Ležať.“

Mark sa rozosmial. „To je všetko?“

„Ešte chcem Paralen.“ Uvažovala som.

„Tak fajn. Mám tu ostať?“

„Hm.. prečítaj mi niečo.“

„Mám ti niečo prečítať?“ zaškeril sa Mark.

Prikývla som. „Prečo nie? Ešte nikdy mi nikto nečítal rozprávku.“ Zamračila som sa.

Mark vzal do ruky časopis povalujúci sa na nočnom stolíku a nalistoval si rubriku pre deti.

„Môže byť o vlkovi a líške?“ usmial sa.

Spokojne som prikývla a zababušila som sa do periny. A pozorovala ho. Bol v džínsoch a červenom tričku s logom nejakej rockovej skupiny. Vlasy mal trochu rozstrapatené. A všimla som si, že ich nemá úplne čierne. Vlastne sú... také bronzové. Wau.

Začal čítať. V izbe nebolo okrem jeho hlasu počuť nič.

Bol to divný pocit, že tie slová hovorí pre mňa...

Istým spôsobom mi to bolo príjemné. Po čase sa mi slová začali v mysli zlievať do jednej veľkej masy, až úplne zanikli.

To som znova zaspala.

29

Otočila som sa na boku. Bolo počuť nejaké hlasy. Pomaly som otvorila oči.

Počula som niečo ako odkašľanie.

Niečia ruka sa mi dotkla ramena.

„Ahoj.“ Pozerali na mňa dvoje hnedé a dvoje zelené oči. Nina a Mark. Dočerta! Určite sa ho niečo pýtala.

Z izby sme vyšli pár minút na to, ako som vstala. Zobrala som si na seba ešte bavlnený voľný modrý sveter, bola mi dosť zima.

V starej triede som sa uvoľnila. Z otvorených okien tentoraz nefúkalo, západ slnka svietil na staré škatule. Presne takéto večery mám rada.

„Hm.. nepýtala sa Nina na niečo... no,...“ nevedela som sa vykoktať.

Zasmial sa- „Pýtala.“

Jemne som sa zapýrila- neznášam svoj krvný obeh.

„A bolo to veľmi zlé?“ opatrne som nadhodila.

„Vôbec. Len sa pýtala, kde sme boli včera. Tiež si myslí, že by to mohlo zabrať.“ Povzbudivo sa usmial.

No, aspoň to nebolo horšie.

30

„Na dnešnej hodine si budeme rozoberať lyrickú báseň Detvan. Ako už určite viete, štúrovci boli...“

Ach. Posledná hodina- literatúra. Pre mňa je najlepšie, keď sú na programe posledných hodín len oddychové predmety. Hudobná, výtvarná, technika. Ale toto?!

„Takže kto ju napísal, Lívia?“

„Andrej Sládkovič.“ Zamrmlala som neprítomne.

Učiteľka spokojne pokývala hlavou a na zbytok hodiny mi dala oddych.

Dúfam, že dnes nemá Mark ísť v pláne do mesta. Som totálne uľahaná. Áno, svalovka síce trochu povolila, no drží sa pevne. To jej musím uznať. Okrem toho, nie som jediná, ktorú dnes pokalila vstupná písomka z matematiky.

„Hm, takže to vyzerá tak že dnes budeš znova ležať.“ Uškrnul sa Mark, keď som ho informovala o najnovšom vývoji situácie.

„To nie. Len ostaňme v škole.“

„Žiadny problém, slečna Lockwoodová.“

Pomohol mi trochu tam upratať, poposúvať lavice a vytvoriť tam aký-taký dojem pohodlia.

„Čo tu vlastne celé dni robíš?“ vyzvedal.

Priznala som sa mu s Bring Me The Horizon .

„Skús aj Three Days Grace. Tí majú iný štýl, ale možno sa ti zapáčia.“ Poradil mi.

Potom ma vyrušila Stephany.

„Ahoj.“ Rozpačito som zdvihla.

Nikdy som s ňou netelefonovala pri niekom inom. A vôbec mi nepomohlo, ako na mňa upieral ten svoj úžasne-omamujúco -odzbrojujúci pohľad.

„Ahoj, Lívia. Ako sa tam máš? A ako písomka?“ rozhovorila sa Stephany.

„J-ja .. je mi fajn.“ Vykoktala som a nespúšťala oči z Marka.

Pýtala sa aj na kamarátov , obedy a všetko možné. Ja som odpovedala jednoslovné.

Potom konečne zložila.

„Stephany- vychovávateľka.“ Ozrejmila som, aj keď mu to už asi dávno došlo.

„Si k nej prekvapivo milá.“ Pousmial sa.

„Snažím sa.“ Zamrmlala som.

Nina a Mark sa teraz snažili, aby sa ma veľmi nedotýkali, aj keď musím priznať, že som mala dosť zmiešané pocity. Na jednej strane som to chcela, na druhej vyhral môj strach.

Sedeli sme na posteli , Nina odkiaľsi dokonca vyhrabala jahodovú Milku.

„Prepáč, musela som sa to popýtať.“ Uškrnula sa ospravedlňujúco.

„Ani nevieš, ako trápne som sa cítila.“ Odfrkla som s úškrnom.

„Vieš, keď sme sa rozprávali.. naozaj ti chce pomôcť. Bolo to cítiť. Ani sa nedivím prečo- veď aj on na tom niekedy bol dosť zle. Jemu pomohla tá teta. A tebe pomôže on.“ Mykla plecom Nina.

Ľahko sa to povie. Ťažšie sa to uskutočňuje.

Nebola som si istá, že vôbec niekedy prestanem mať strach.

32

Na druhý deň sme v škole písali referát. Mali sme písať niečo také, nad čím by sa dalo zamyslieť. Zaujala ma tá rozprávka o Snehulienke, tak som to využila do slohu. Hneď na druhej hodine to učiteľka oznámkovala.

„Jeden referát ma zaujal. Napísala ho Lívia.“

Všetky pohľady sa hneď automaticky obrátili na mňa. Zadržala som dych.

„Žiadny dej. Stavila na myšlienky.“

Spýtala sa, či by som chcela niečo prečítať. Rozhodne som odmietla. Veľmi dobre si pamätám čo som tam písala.

„Občas dúfame, že sa všetko zmení na rozprávku. Nieкто by za to obetoval aj život. Ľudia si myslia, že by tak bolo všetko jednoduché a že budú žiť šťastne do konca života. Lenže nikto sa nezamýšľal nad tým, že za krikom sa môže skrývať zlý vlk a čakať kým budete sami, nikoho nikdy ani nenapadne, že Popoluška by sa nestihla vrátiť domov o polnoci. Nikto nemyslí na to, že v lese môže byť viac ako len jeden zlý vlk.“

Predstava, že by som toto mala prečítať im všetkým.. bola divná.

33

„Som zvedavá, čo to je.“ Ozvala sa Nina, „Otvor to.“

Na mojej posteli ležal list- prišiel mi na internát.

Prstom som jemne prešla po okraji zalepenia a následne ho nesmelo roztrhla.

Iba raz som dostala list, a to bolo vtedy keď mi oznámili že idem do detského domova.

Ak bude aj tento list taký nanič, hodím sa o stenu.

Bol to biely listový papier s čiernym zdobením na okrajoch.

Skoro som sa o tú stenu hodila.

Na nadpise stálo- „Rozbor pomoci slabším.“

Čo bolo na tom názve ? Nič. Čo znamenal pre mňa ich obyčajný názov? Veľa.

Bola to tá organizácia, ktorá ma oslobodila od otca.

„Čo chcú?“ prekvapene som zamrmlala.

Nina bola nedočkavejšia ako ja, vzala mi ho a začala čítať.

„Vážená slečna, Livia Lockwoodová... bla bla bla. Ako určite viete, blížia sa Vaše sedemnásť narodeniny. Do-voľujeme si Vás informovať o zdedení pozemku, ktorý sa na Vás následne prepíše po dovŕšení tohto veku. Jeho adresu a polohu sme Vám uviedli na konci listu?“ Nina od prekvapenia vyletel hlas o dva oktávy vyššie.

Ja? Mám? Zdediť? Dom?

Sedela som ako obarená, no potom som jej vyškľbla hárok papiera z rúk a očami som bleskovo hľadala tú uvede-nú adresu.

Mysel' mi pracovala na plné obrátky. Prepísali na mňa náš dom, v ktorom sme bývali tých hrozných trinásť ro-kov.

„Wow.“ Obdivne vzdychla Nina.

„Kľudne si ho vezmi ty. Nenávidím to miesto.“ Vyhŕkla som.

Prečo ho prepísali na mňa? Nebolo by azda lepšie, keby som naňho zabudla do konca života? Nie, oni ho museli prepísať na mňa, aby som si musela spomenúť, čo?

Od zlosti som sa celá chvela. Toto mi urobili určite naschvál.

Schmatla som obálku a vybehla som von. Ako som šla po chodbách, bežala za mnou Nina a samozrejme sme po ceste stretli ešte aj Franka, Alex a Marka. Mark by mi až tak nevadil, no teraz ma nasledovali už štyria.

Vybehla som do areálu a mierila k smetnému košu. S veľkým potešením som list škodoradostne hodila do bedne a vydýchla som si.

Tak je to lepšie.

„Takže si zdedila dom.“

Sedeli sme na lavici v jeho kráľovstve. Ten názov som si obľúbila.

Zobral ma tam vyrozprávať sa. Hoci sa mi to nepozdávalo, pomohlo to- dostala som zo seba všetko čo som si o tom myslela.

„Nikdy by som tam nemohla žiť. Je to ako moja nočná mora.“ Mrmlala som.

„Nikto ťa nenúti.“ Usmial sa Mark.

Utrápene som sa naňho pozrela.

„Ale no ták. Viem aké to musíš mať.“ Zastavil sa, aby sa ma znova spýtal pohľadom, či smie. Ticho som prikýv-la, a potom mi rukami objal pás a ja som sa k nemu pomaly pritúlila. Srdce mi začalo biť o trochu rýchlejšie. Nevedela som presne, či je to kvôli strachu, alebo kvôli jeho blízkosti.

Zrejme kvôli obom.

„Všetko najlepšíéééé!“ zvolala veselo Nina o piatej ráno takým vysokým hlasom, ktorý by stačil aj na zobudenie celého mesta.

Okamžite som vyskočila z postele a rozhliadala sa, kde horí.

Na mňa pozerali tri páry očí. Ach- fakt, mám narodeniny.

Všetci okolo mňa sa z toho tešia. Len ja vôbec nie. Prečo? Dnes musím ísť do mesta. Prečo? Musím podpísať zmluvu aby bol na mňa prepísaný dom, ktorý len tak mimochodom nenávidím. Prečo?

No hej, prečo? Vlastne by som si ho na svoje meno ani dať nemusela. Lenže sa môže hodiť - môžem ho predať a získať potom peniaze na vysokú. Preto tam musím ísť.

„Máme pre teba prekvapenie!“ naradostene zvýskla Alex.

Povzdychla som si- „ Aké?“

Hneď im poklesla nálada- „To kvôli tomu domu.“ Vysvetlil Mark večne nechápajúcej Alex.

Mark sa ani nepýtal, či som v pohode, videl na mne, že nie.

Bola to veľká farebná budova- pripomínala mi skôr obrovskú Rubikovu kocku ako firmu.

Fakt- veľké okná tomu vôbec nepomáhali.

„Naozaj to nechceš vzdať?“ trúfla si Nina

Mark jej v okamihu rukou zapchal ústa a uškrnul sa na mňa dúfajúc, že som to nepočula. Bola to srandovná scénka- to som musela uznať tak či tak.

O pár minút som už sedela v kancelárii staršej ženy, ktorá ma dostala na starosť vybaviť. Podala som jej svoj občiansky preukaz, vyplnila nejaké papiere, a posunula som sa ku ďalšej žene.

„Tak , pozrieme sa na Vás.“ Odniekiaľ vytiahla spis, na ktorom bolo žiarivou ružovou zvýrazňovačkou napísané moje meno.

„Takže. Stačí ak to tu podpíšete,“ nastavila mi asi milión papierov a poklepala po tom úplne navrchu.

„Ale najprv by som Vám odporúčala prečítať si podmienky zmluvy.“ Poklepala zase po všetkých ostatných papieroch.

Vyvalila som oči. To fakt ?!

Rýchlo som po nich preletela očami. V pohode- na krátku čiaru na prvom papieri som naškriabala svoj podpis.

O ďalších pár minút som už so svojou spoločnosťou vychádzala von aj s kľúčikom a vlastníckymi papiermi.

Zobrali ma na bowling a pizzu, no ja som sa nemohla sústrediť.

Už len ten dátum ma znervózňoval. Sedemnásteho októbra. Moje narodeniny.

Keď sa stmievalo, šli sme si ešte sadnúť na čaj. Ako sa ostatný rozovorili, vpadla som do svojich spomienok.

„Lívía má dnes narodeniny.“ Pripomenula pri stole mama.

Vyľakane som sa na ňu pozrela. Mala som šesť rokov.

„A čo ? Hádám si nemyslíš, že sa o to budem zaujímať. Pre mňa nič neznamená, tak prečo by som to mal riešiť? Idem do herne. Nečakajte ma.“ odvrkol otec a tresol dverami.

Správal sa, akoby som tam ani nebola. A preňho som tam asi naozaj nebola. Nezáležalo mu na mne. Bola som mu ukradnutá.

„Prečo sa tak šťastne tváriš?“

„Mám dnes narodeniny.“ Zamrmlala som. To už mi bolo osem.

„Hm. Lívia, hovoril som ti už o tom, že mi je to úplne jedno?“ spýtal sa .

„Áno.“

„Tak potom nechápem, prečo s tým nedáš pokoj.“ Nahnevane precedil pomedzi zuby.

Hoci som to už dávno vedela, tá myšlienka, tá spomienka ma vnútri rozbíjala na kúsky.

Z nekonečného množstva tých hrozných spomienok ma vytrhlo náhle ticho okolo mňa.

„Livi, je ti niečo?“ opatrne vyzvedala Nina.

Pokývala som hlavou, že nie. „Už pôjdem.“

Vzala som si mikinu, tašku a vybehla som von. Čerstvý vzduch mi veľmi nepomohol.

Tak nerada som sa vracala k spomienkam a teraz to predsa len spravím? Som ja ale hlupaňa.

Mohla som sedieť v teple a baviť sa.

Lenže teraz- prechádzam sa ulicami a snažím sa uzavrieť pred dotieravou pamäťou.

Mala som byť nahnevaná, no len som bezvýznamne kráčala a pozerala do zeme.

Bola som sklamaná.

Zastala som. Predo mnou na chodníku bol tieň.

„Pod?.“ Ozval sa a hneď ma už ťahal do najbližšieho obchodu, aby som sa zohriala.

Tupo som pozerala pred seba- bol to veľký obchod, mal dve poschodia- zrejme textilka.

Pozrel sa na mňa.

„Prečo si nezostal s ostatnými?“ ticho som opáčila.

Jeho dych ma poštekľil na líci- „Očividne nie si v pohode. Čo sa stalo?“

Uhýbala som mu pohľadom, tak ma dvoma prstami chytil za bradu a a nadvihol mi pohľad.

Mala som v hlave všetko pomiešané.

„Spomínala som na moje predošlé narodeniny.“ Zamrmlala som po chvíľke.

„Ale už o tom nechcem hovoriť, prosím.. podme si radšej pozrieť obchod.“ Dostala som zo seba.

Jeho prítomnosť mi robila dobre, váhavo som sa lepšie poobzerala okolo seba.

Na regáli stáli malí plyšáčikovia- nikdy som žiadneho nemala. Podišla som a váhavo som do rúk zobrala modro-sivého slona. Bol maličký, akurát do dlane.

Mark sa pousmial.

Prišla som k pokladni a chcela som zaplatiť, no kým som mrkla, už ma viedol von aj so slonom .

„Héj. Chcela som to zaplatiť ja.“ Postávažovala som sa.

„A ja som ti chcel urobiť radosť.“ Uškrnul sa.

„A ešte mi ju stále chceš urobiť?“ vyzvedala som.

„Kam ťa mám zobrať?“ okamžite s úsmevom pochopil.

„Do tvojho kráľovstva.“ Zamrmlala som. Chytil ma a ruku, a znova skúmal, či som v poriadku. Stisla som mu ju, akože mi je fajn. A naozaj mi bolo. Najprv som bola trochu napätá, no potom som sa uvoľnila.

Zbytok večera sme strávili tam. Bolo mi príjemne, ľahla som si na hrubú deku rozprestretú na podlahe, kým mi znova čítal. Tentoraz nejakú detektívku.

Zahrabala som sa do periny a snažila som sa nemyslieť na dnešný deň.

Pretože aj keď by som sa snažila myslieť na tú dobrú časť, tá zlá by sa ku mne určite prebila tiež.

Ráno bolo všetko ako obyčajne- až na to čo sa stalo na obede.

Keď sme dojedli a vyšli na chodbu, strčil mi Frank do ruky papierik. Najprv som to nechala tak, myslela som si že je to len náhoda.

Keď som si ho ale v izbe pozrela, takmer som vykrikla.

Lívia,

Poviem ti to na rovinu. Dostala si sa mi pod kožu. Ešte dnes Alex oznámim, že je koniec. Potom môžeme byť spolu.

Frank. Xxx

Zízala som na ten papier, akoby práve prehovoril. Takže on sa do mňa zamiloval? Preto chce nechať Alex?

„Potom môžeme byť spolu?“ prečítala som nahlas.

Doriti, veď ani nevie, či sa mi vôbec páči! A už hneď „môžeme byť spolu..“

Nahlas som zakliala na jeho meno.

Nina sa samozrejme hneď prihrnula ku mne. Šťastie, že Alex vtedy v izbe nebola.

Najprv strnulo zízala a potom vybuchla do smiechu.

Preboha.

Ja nemám rada Franka.

„Wau.“ Skonštatovala Mark, keď uvidel správu. Neušlo mi, ako mu mykalo kútikmi úst.

„Kľudne sa smej, neubudeš prvý.“ Prevrátila som oči.

Uškrnul sa, no potom zvažnel.

„Porozprávam sa s ním.“ S tým vyšiel z izby.

„Hm, to je teda sukničkář.“ Uškrnula sa Nina.

Alex sa so mnou síce veľa nebavila, no stále to bola Alex.

A že si toto na ňu dovolil, to som mu chcela poriadne vytmaviť.

Navyše, nemyslím, že by som ja k nemu cítila niečo podobné. Aj keby som chcela, nejde to.

Večer mi Mark vyrozprával, ako prebiehala konverzácia.

„Zrejme ťa naozaj miluje,“ zatváril sa neurčito, „a aj to pekne obhajoval. Nechce ani počuť o tom, že by si ho mala odmietnuť. No presvedčil som ho, aby s Alex ešte chvíľu počkal.“

Frustrrovane som zamrčala- „Nemôžem. Proste by to nešlo... to je až tak zamilovaný?“

„Bola si už niekedy do niekoho zamilovaná? Ak áno, musíš to chápať.“

V pomykove som pokrútila hlavou, že nie. Nemôžem.. o Jackovi už nechcem povedať ani slovo. On na mňa neveriacky hľadel.

„No, aj keby som chcela, nemala som do koho. V domove boli iba chalani ktorý mali menej ako desať rokov.“ Mykla som plecóm v rozpakoch. V skutočnosti som bola. Raz. No vie to iba Nina.

Mark sa zasmial- „Dobre, beriem späť. Proste je to stav, keď chceš byť s tou osobou čo najbližšie. Vždy keď je blízko teba, tak úplne znervóznieš. Vysvetlil.“

Prehltla som. Tá časť s tou nervozitou... sa až príliš podobala na mňa. Ale.. žeby ja.. do Marka??

„Livia? Je ti niečo?“ začula som.

Vytrhla som sa zo zamyslenia- „Prepáč, trochu som rozmýšľala.“

Pobavene ma sledoval. Och.. tie oči. Znova ma dostali.

„Mark?“ začala som.

„Áno?“ uškrnul sa.

„No, ja len že... vieš, no.. ty si ty. Si veľmi obľúbený, vtipný, a väčšina dievčat by dala čokoľvek za to, ak by ťa malo.. a kým môžeš robiť, čo sa ti zachce, ty tu sedíš a rozoberáš moje problémy.“ Aj keď som na konci nedoplnila slovo –prečo?- z môjho hlasu bolo cítiť, že tam má byť.

„Nemám dôvod nebyť tu.“

„Ale tam máš toľko iných...“ začala som, no s úškrnom ma stopol.

„Ver mi. Som presne tam ,kde chcem byť.“ Usmial sa tým svojím spôsobom.

A ja som sa práve premenila na kôpku želatíny.

Vrátili sme sa k téme Frank.

„Aspoň ti tým odkazom trochu rozveselil život.“

No.. vlastne pravda. Tá veta- „potom môžeme byť spolu,, je vážne pecková. V duchu som sa uchechtla.

41

Jeden deň cez angličtinu sa ozval rozhlas- správa potešila asi všetkých okrem mňa.

Bude sa konať trištvrte ročný ples. Pokyny boli jasné- dievčatá v šatách, chlapci smoking alebo košele.

Keď som videla, ako na mňa Frank pozerá na obede, skoro som vybuchla.

„Ak sa ma teraz spýta, či s ním nepôjdem na ten ples...“ začala som, keď ku mne vykročil.

„Livia? Máš už partnera na ples? Mohla by si ísť so mnou. Stretli by sme sa pri...“

„Dost! Frank! Máš Alex!“ stopla som ho potichu.

Mark vedľa mňa div že sa nepotrhal od zadržovaného smiechu.

Keď sme vyšli, rýchlo odkračal čo najďalej a za najbližším rohom sa schuti rozosmial.

Pohľad na neho, ako sa smeje, spôsobil, že sa začali kútiky úst rozťahovať aj mne.

Po obede ma pozvali ešte dvaja!! Ani by mi nenapadlo, že by so mnou mohol chcieť ísť niekto iný ako Frank!
No slušne som odmietla, ja a tanec, to nejde veľmi dokopy.

„Prečo?“ nechápal Mark.

„Pozri, ja naozaj neviem tancovať. Navyše, keby som tie ponuky prijala, znamenalo by to, že by chceli tancovať aj sladčák, a pri tom by ma museli držať. A ja ich ani poriadne nepoznám.“ Vysvetlila som.

Jemne sa usmial -„Odmietla by si preto aj mňa?“

Okamžite som sa začervenala- „No.. neviem...“

Zasmial sa- „Rozmysli si to, hm?“ navrhol.

On ma pozval na ples? Mark ma pozval na ples?

Prikývla som.

V izbe som rozmýšľala, čo s tým mám urobiť. Je to Mark. Je to chalan s čiernymi- vlastne bronzovými vlasmi, zelenými očami, je hrozne pekný, je milý, vtipný, všetci s ním chcú tráviť čas. Je vysoký, a nie je ako tí nadupaní chlapci z obálky časopisu Fitness, no nejaké svaly určite má. Má bledšiu pleť, a vysoké líce kosti..

Bože, už dost!!!

Hm.....Čo by som mala urobiť?

N druhý deň ráno, keď bola vo veľkej sále príprava- ples sa začínal na obed- ja som šla k nemu na izbu.

„No.. tak dobre.. beriem.“ Vykoktala som.

Uškrnul sa- „Tak v tom prípade ťa prídem vyzdvihnúť. O ktorej?“

„No.. o polhodinu by som mala byť hotová.“ Mumlala som, kým som sa snažila vstrebať to, že idem na ples s ním.

Preboha, ako len vydržím byť pokojná až do polnoci, kým bude vedľa mňa on?

49

Zohnala som si šaty- boli tmavomodré, pod stehná a mali trištvrt'ové čipkované rukávy, z hrozne jemného materiálu.. Páčili sa mi- tak isto ako aj Ninine. Tie jej však boli dosť odlišné- modré a až po zem, so srdiečkovým výstrihom bez ramienok.

Najprv som sa bála, že tam bude sama, no pozval ju Martin.

Keď sa v škole rozchýrilo, že ja idem na ples s Markom ,väčšina dievčat na mňa hádzalo závistlivý pohľad.

42

„Wau.“ Zatváril sa prekvapene Mark, keď som sa vynorila z izby. Usmiala som sa.

Mal na sebe čierne nohavice, košeľu- tiež tmavomodrú(, nedohodli sme sa na tom, takže to bola len náhoda) a bieleho motýlika. Vlasy mal šibalsky rozstrapatené.

Páčilo sa mi to- „Môžem ti to ešte viac rozstrapatiť?“

Uškrnul sa- „Po tomto ty túžiš?“

„Mám celkom realistické sny, to mi musíš uznať.“

„Radšej poďte, lebo to nestihneme.“ Vložila sa medzi nás Nina a už nás ťahala do veľkej sály.

Konal sa úvodný tanec. Všetky páry vyšli na javisko a začali tancovať.

Mark ma pomaly jednou rukou objal okolo pásu a druhú mi položil na lopatku. Prikývla som, akože je všetko v poriadku. Teda okrem toho, ako ma znervózňoval jeho dotyk. Ale nie kvôli tomu strachu. Bolo to presne ako vravel . Bola som nervózna. Musela som si to priznať. Som ... zamilovaná.. do neho?

Všetky dievčatá okolo objali partnerov okolo krku, takže som to tiež urobila.

„Bože, v tanci som úplné drevo.“ Zastonala som.

Usmial sa a začal ma pomaly viesť. Najprv mi to nešlo vôbec, potom som sa pomaly dávala dokopy.

„No vidíš, ide ti to.“ Pošepol mi.

Hádam sa tu rozpadnem.

43

Večer , po plese, ma išiel odprevadiť.

Prišli sme k mojej izbe. Akurát z nej vyšla Nina.

„My sa asi nevyspíme. Vôbec neviem , kto sú tí ľudia. No zjavne si pomýlili izbu.“

Naozaj, v našej izbe spal niekto úplne iný. Hm, super. Na školské oslavy by mali zakázať nosiť hocičo viac alkoholické ako pivo.

„Kráľovstvo.“ Povedal iba Mark.

Mal pravdu- sú tam preda aj periny, tak čo.

Zaviedli sme Ninu na dané miesto. Mark chcel pôvodne ostať s nami, no rozhodlo sa pre dámsku jazdu. Poprial nám dobrú noc a my sme sa s Ninou zababušili do perín.

„Myslíš, že má Alex kde spať?“ ozvala som sa.

„Myslím, že ju Frank rád pritúli do svojej postele.“

Miestnosťou sa ozýval náš tichý smiech.

„Čo je toto vlastne za miesto?“ zaujímala sa Nina.

„Stretávam sa tu s Markom...“ dostala som zo seba.

Ticho.

„Máte spolu niečo?“ potichu sa spýtala Nina.

„Mám ho rada.“ Zamrmlala som.

„Iba to? Si si istá, že nič iné?“ ubezpečovala sa.

„Ja vôbec neviem. Neviem spoznať, či je to zamilovanie sa.“ Rozladene som vydýchla.

„Ja vám to hrozne prajem. Boli by ste naozaj skvelý pár.“ Zasnila sa Nina, no keď zachytila môj pohľad, miestnosťou sa znova otriasal jej smiech.

47

Dúfala som, že si konečne vyjasním, či som, alebo nie som zamilovaná. No stále som nevedela. A to už tu bol Štedrý večer.

Ako vždy na každý sviatok, aj dnes bola vo veľkej sále párty- Vianočná párty, presnejšie. Ako tak rozmýšľam, na tejto škole sú naozaj samé párty.

Nina trvala na oblečení vhodnom k téme Vianoce- napísala mi podrobný zoznam !

1. Červeno- zlatý sveter s vianočnými motívmi
2. Nechty nalakovať striedavo na sivú a červenú
3. Make up- stačí ti len púder a riasenka
4. Tenisky
5. Rifle – najlepšie sivé zošúchané

Všetko som jej splnila- až na tie tenisky. Išla som len v ponožkách- v teniskách nemám na nohách veľmi veľa osobného priestoru... tak som bosá. A Nina samotná? Premenila sa na roztomilého soba. Bez čiapky s uškami by ani nebolo vidno, že má byť sob ,no to je jedno.

Panovala veľmi pekná atmosféra ako z filmu- bolo kľudne, veselo, všetci sa tešili.

Tento rok sa zaviedla nová tradícia- do veľkej sály ku pódiumu sa položil obrovský stromček. Pod neho ak niekto chcel, mohol dať darček s menom toho komu je určený, a cez párty sa darčeky v noci rozdájú. Teraz, keď som zišla na začiatok večierky, už nebolo pod stromčekom jediného voľného miestečka. Všetci tam dali darčeky- áno, aj ja. Bolo síce ťažké nájsť Markovi niečo, čo by nevyvolalo podozrenie, no nakoniec som sa s Ninou zhodla na tradičnej čiapke a pár vankúšoch do kráľovstva.

„Tak čo, tešíš sa?“ dobehol ma Martin.

„Jasné!“ zasmiala som sa.

„Myslím, že budeš prekvapená vianočným darčekom od Marka.“ Žmurkol na mňa a zmizol za Ninou, ktorá sa šla napiť k stolom.

Kým prišli úplne všetci dole, ja som stála pred stromčekom a zamyslene som naňho pozerala. Čo mám čakať? A prečo na mňa žmurkol?

Hm.. teraz to nebudem riešiť, je predsa čas na zábavu.

Tešila som sa ako bláznivá, hoci to bol tradičný začiatok každej párty- príhovor riaditeľa, zástupkyne a prípitok dospelých. Potom pustili hudbu a začalo sa to.

„Smiem prosiť?“ ozval sa pri mne Mark s úsmevom od ucha k uchu.

„Že sa pýtaš!“ zareagovala som s uhryznutím do pery, aby som sa prebudila a neurobila žiadnu hlúposť.

Tentoraz ale nešli sladčáky- len sme tak poskakovali vedľa seba.

„Tak čo? Tešíš sa?“

„Jasné!“ nadšene som vykrikla, aby som prehlušila dunenie hudby.

Neuveríte, čo sa vykl'ulo z jeho vianočného darčeka. Zistila som, že Mark vie hrať na klavíri. Seriózne! A ten darček.. zložil pieseň. Usmievala som sa od ucha k uchu, kým mi ju hral v hudobnej učebni.

„Páčila?“ vyzvedal, keď skončil.

S úsmevom som prikývla a .. zaváhala som, či ho objasť. Pomaly som nahla a bojovala so svojim strachom, no nakoniec som nad ním vyhrala. Objal ma tiež, a len tak sme stáli. Bol to nádherný pocit, hlavu som mala opretú o jeho hrd'- cítila som, ako mu pravidelne tlčie srdce.

Niektó zaklopal. Frank. Hneď som tie dvere znova zabuchla. A nechala som ich tak, dokým som nepočula Ninin hlas.

„Zase ju otravuješ?“

„Neotravujem! Len ju chcem presvedčiť, aby so mnou bola, to je všetko!“

„Mám ti stúpiť na nohu?“

„Čo máte dopekla všetci s tými nohami?“

„Buď hneď odídeš, alebo budeš mať ty niečo so zadkom!“

Potom už vošla.

Chvíľu sme sa na seba pozerali, potom sme vybuchli napriek okolnostiam do smiechu. Tá hádka nemala chybu.

Cez vianočné prázdniny som nemala čo robiť. Bola som väčšinou sama na izbe, rozmýšľala som o tom, aké to bolo predtým a teraz . Odkedy otec umrel, poctivo som ani raz neplakala.. Neviem, že prečo. Zrejme som to

v sebe dusila, a snažila sa zatlačiť to čo najhlbšie do mysle. Aj Mark sa na to pýtal, videli sme totiž v meste plačúce dieťa, ktoré ťahalo mamu za ruku v snahe dostať cukrík. Najprv bol trochu šokovaný, že som vôbec nikdy odvtedy neplakala. No potom to celkom pochopil.

Ako som už bola pri dverách do kráľovstva, spoza rohu vyšiel Frank. Hneď, ako ma zbadal, oči mu zaiskrili a mihom bol pri mne. Vedela som, čo sa chystá urobiť. Okamžite som sa dala na útek, no on ma rukami ma priťahol za pás k sebe, a celý sa ku mne pritisol. Zreničky sa mi rozšírili, nevedela som, ako dlho takto vydržím. Ten strach bol neznesiteľný, mučil ma zvnútra, bola som na pokraji zrútenia. Zúrivo som sa snažila dostať od neho preč, no on bol oveľa silnejší. Keď sa natiahol a cez moje protesty ma pobožkal, začala som kričať. Tá panika v mojom hlase sa nedala prepočítať. Každý ten dotyk to ešte zhoršoval. Zacítila som, ako mi po líkach začali stekať slzy. Pokúsil sa ešte raz o bozk, tentoraz už som bola na pokraji zrútenia. Bála som sa ako sa zvyknú báť malé deti prišer pod posteľou. No ja som sa bála toho, ako sa ma dotýkal, ako bol pri mne až príliš blízko. Len som kričala z plných pľúc a snažila sa neomdlieť. No, nie vždy sa mi podarí vyhrať. Ešte predtým, ako som omdlela, som však začula niečí hlas.

Zobudila som sa v nejakej posteli. Najprv mi nič nedochádzalo, no potom som si spomenula na to, čo sa stalo. Trauma z toho sa ma ešte stále držala, triasla som sa, aj keď som bola zakrytá nejakým paplónom.

„Ahoj,“

Pomaly som sa posadila a otočila. Mark. Podľa toho, ako na mňa pozeral, mi hneď došlo, že len vďaka nemu sa teraz nezobúdzam niekde u Franka.

Znova som sa rozplakala. Bola to hrozná úľava- išli o mňa preč všetko, čo som prežívala pri Frankovom „prepadnutí,“. Ticho som vzlykala a zacítila som, ako ma niekto ťahá za ruku. Pomohol mi vstať a odviezol ma na gauč.

„Myslíš, že zvládneš jedno objatie?“

Prikývla som a nechala sa kolísať v jeho náručí ako také malé dieťa. Po pár minútach mi plač konečne ustal a ja som pozrela hore na neho.

„Ani nevieš, ako som sa bál, keď som počul ten krik.. a potom som uvidel teba a Franka, ako sa na teba lepí. V očiach si mala úplné zúfalstvo. Bolo to...“ nedopovedal, len na mňa uprel zelené oči.

„Prepáč,“ vydýchla som.

Potichu sa zasmial- „To ty prepáč, že som neprišiel skôr.“

„Kde to vlastne teraz sme?“ vyzvedala som.

„Moja izba. Ešte aj s Peťom a Lukášom, niekedy ti ich predstavím, ako chceš.“

„To by bolo... fajn.“ Usmiala som sa.

Ešte raz ma objal. Na jeho objatia som si už nejako zvykla. Vedela som, čo od nich mám čakať, nemusela som sa obávať, čo príde.

Večer, po sprche som zašla do toho môjho kráľovstva. Odkedy som sa rozprávala s Markom, nebola som tu ešte ani raz.

Áno, bola som síce len v pyžame (našťastie to bola blúzka a nohavice, a nie nočná košeľa) no veľmi mi to neva-
dilo.

Okná boli zavreté, tak som to zmenila. Vonku snežilo, niektoré vločky sa zatúlali až ku mne, dnu.

„Hmm.“ Zamrčala som. Niečo mi tu chýbalo. Čo?

On. V hlave sa mi táto odpoveď automaticky objavila. Hneď som ju z hlavy vytriasla. Nie si zamilovaná, Lívia. Je to len... si iba zmätená.

Skoro som sa rozosmiala, keď som zaregistrovala, ako vošiel dvermi. My o vlku a vlk za humnami.

Skáčem od radosti- volali mi, majú záujem o byt, 300 € mesačne! Ani som tak veľmi nechcela tie peniaze- skôr som horela od túžby zbaviť sa ho.

Je to malá rodina, mama otec a ešte majú syna trochu staršieho odo mňa. Akurát s ním to mám vybaviť- stretne-
me sa pred bytom , po Silvestri.

Dobehla som za Ninou- údajne mala byť u Martina v izbe. Aj tam v podstate bola.

Len čo som však otvorila dvere, akurát ležali vedľa seba na posteli a Martin jej dal krátky bozk.

Skamenela som- „Em... Nina?“

„Op.“ Pípla.

Samozrejme som ju hneď vytiahla na chodbu a vyspovedala.

„No, ako som tak k nemu prišla, povedal, že sme už často spolu.. a nejako sme sa dali dokopy, no...“

No, tak som ju prepustila, a vrátila som sa do svojej izby.

„Prečo všetci, dopekla majú to šťastie a ja nie?“ horekovala som.

„Lívia?“

Stál v mojich dverách. Mark. Počul to, haha...

Začervenala som sa- „Em... Nina sa dala dokopy s Martinom.“

Poobede som si vylievala srdce. „Ja neviem... Nemôžem s ním byť..“ Skonštatovala som svoju terajšiu situáciu. „Možno sa rozhodneš nakoniec, že s ním budeš. Nikdy nevieš čo sa stane.“ Mykol plecom Mark.

Zvraštila som čelo- „Fuuj.“

Marka chytil záchvat smiechu- „Ak by ťa teraz počul, zlomila by si mu srdce.“

„Pochybujem, že nejaké má, ak dokáže tak klamať Alex, a tak sa na mňa vrhnúť na chodbe.“ Zamrmlala som potichu.

Mark chvíľu uvažoval.

Objal ma.

A potom sa vrátil na tému, ktorú som mu týmto pripomenula.

„Počuj, vieš, ako sa Nina pýtala všetky tie veci.“ Dočerta! Určite na mňa vytiahla niečo trápne.

„Nie, nie.. tomuto sa nevyhneš, pokrútil so smiechom hlavou, keď som chcela utiecť z kráľovstva. Následne sa otočil a uväznil ma pod seba.

Bola som v pasci! A navyše... bol tak blízko, ... ležal na mne!

„Ja ju zabijem.“ Pípla som .

Mark zavrtel hlavou- „Nič nepovedala. Akurát, keď prišla reč na tvoju minulosť, a na to, či si s niekým bola, zrazu nejako stíchla, akoby niečo nechcela povedať. A keď som sa pýtal teba, tiež si bola nervózna.“

Možno to bolo tým, ako na mňa pozeral tými svojimi smaragdovými očami, alebo tým, že som bola mimo z jeho blízkosti, povedala som mu o Jackovi a o tom, že ma chcel len na jedno.

„Bože...“ vydýchol Mark , „Povedz že sa mu to nepodarilo.“

Zavrtela som hlavou, že nie. „Utekla som.“

Mark ma objal a ani sa nesnažil skryť, ako sa mu uľavilo.

Keď sme otvorili dvere na našej izbe, Nina tam nebola. Hovorila to ráno, že prespí u Maťa.

Za to tam bola Alex. Spala. Aj Frank tam bol. Tiež spal.

„Preboha, nie?“ zvyškla som s hlasom v decibeloch v takej výške, že ma bolo sotva počuť. Nie, nie, nie... on nie.

Ešte to mi tak chýbalo, viem si predstaviť tú úžasne krásnu noc, ktorú by som pravdepodobne strávila čumením naňho, či sa nepokúša prísť ku mne bližšie ako dva metre.

„Nechceš k nám? Máme jednu voľnú posteľ..“ navrhol Mark.

Bol v izbe s nejakými neznámymi chalanmi, trochu som sa bála.. ale ešte jeden pohľad na Franka a prikývla som s veľkým nadšením.

Mark sa uškrnul, keď sme kráčali po chodbách a mierili do chlapčenských izieb a ja som nahodila výraz zmoknutého škrečka.

„Nezjedia ťa..“ upokojoval ma.

„Si si istý?“ overovala som si to, keď sme zastavili pri dverách a Mark vytiahol z vrecka kľúčik.

„Hovoril som im o tebe, prakticky ťa už poznajú. Nestresuj, veď tam budem tiež.“ Povzbudzujúco mi položil ruku na rameno. Zabralo to- už s trochu pokojnejším výrazom som vošla dnu.

57

Mali izbu presne takú ako naše dievčenské, lenže tu bolo vidno, že dievčatá tu teda rozhodne nebývajú.

Na stoličkách bolo oblečenie(to mám aj ja, takže to je odpustené), a na stene pri jednej posteli bol nalepený kalendár s motívmi žien v bikinách.

„Kto je to?“ spýtal sa ryšavý chalan sediaci pri stole a čítajúci nejaký časopis.

„To je tá Lívia, ty pako.“ Odrhol od notebooku hlavu dosť nízky, blond chlapec.

Mark prevrátil oči a vysvetlil situáciu.

„Chudák ty, úprimne ťa ľutujem.“ Prihovoril sa mi ryšavý.

Prikývla som, že vďaka.

Mark ma odviezol k štvrtej posteli, bola neporušene ustlaná, fakt tu nikto nespál.

To som sa ale šla do kúpeľne prezliecť do pyžama.

Hlasy za dverami bolo však počuť aj tak.

„Počuj fakt sa podobáte. Si si istý, že nie ste rodina?“

Mark sa uvoľnene zasmial.

„Nie sme rodina.“

„Vieš, čo sa hovorí? Rovnaký sa prit'ahujúú...“ zaujúkal niekto.

Ticho.

Plesk!

„Au! Za čo to bolo?“

„Máš debilné poznámky.“ Bolo počuť, že sa Mark uškrnul.

Vyšla som. A bola som hrozne šťastná, že som si zobrala ako pyžamo tričko a krat'asy, nie nočnú košielku. To by som asi neprežila.

Podišiel ku mne Mark.

„Ešte som Vás ani nepredstavil- takže. Lívia, toto je Lukáš,“ ukázal na ryšavého, „A toto je Peťo.“ Ukázal na blond.

58

Pobrali sa do postele, ľahli si a Mark zhasol svetlo.

„Dobrá noc.“ Peťo.

„Dobrá.“ Mark.

„Dobrá noc.“ Ja.

„Som hladný.“ Lukáš.

Rozosmiali sme sa.

„Mám tu balíček slaných tyčínok. Chceš?“ ponúkla som sa a z batohu som vytiahla spomínanú vec.

„Hodíš mi?“ opýtal sa Luky.

„Neviem hádzať. A v tme už vôbec.“ Namietla som, no, on že to nevádi, tak som ten balíček teda hodila.

„Au!“ ozvalo sa.

„Prepáč, ale ja som ťa varovala.“ Obraňovala som sa, kým sa všetci okolo mňa zvíjali v záchvate smiechu.

„To nič, to nič. Hlavne že mi nebude celú noc škvŕkať v bruchu.“ Zamrmlal Lukáš a bolo počuť trhanie sáčku.

Ticho.

Chrúmanie.

Chrúmanie.

Nervózne som sa pomrvila na posteli.

Chrúmanie.

„Ty, počuj, mohol by si to jesť trochu po tichšie?“ ozval sa Mark.

„Dobre, dobre...“ konečne ticho.

A tak som pomaly zaspávala.....

59

„I love yooooou, babyyyy. You are sooo crazyyyy!“ spieval otec s mamou. Jeden z mála kludných večerov doma.

„Prečo nespievaš?“ oboril sa na mňa otec.

Akoby som mala spievať a byť mu vďačná, že ma akurát nebije.

To som však nepovedala, mala som len päť rokov...

„Neviem text...“ vyhovorila som sa. Otec to zobral, hoci s prižmúrenými očami.

Zobudila som sa ešte v noci, na niekoho dotyk.

Prudko som otvorila oči.

Keď si zvykly na tmu, rozpamätala som sa. Frank, izba, Mark, Peťo, Lukáš.

Ležala som, moja perina bola dole vedľa posteľe.

Mark sa nado mňa nahýnal a držal ma za ruku.

„Celá sa trasieš.“ Zašepkal.

„Prepáč, zobudila som ťa. Bol to len zlý sen.“ Ticho som riekla.

„Nespál som,“ pokrútil hlavou.

Ticho.

„Budeš vedieť znova zaspáť?“ opýtal sa.

Prikývla som.

„Tak dobre. Ak niečo... som tu vedľa.“ Uistil ma, zobral zo zeme perinu a prikryl ma ňou.

Zababušila som sa do nej a snažila som sa zabudnúť na ten sen. Dopekla, nemám rada nočné mory.

A akurát pred ním... on ešte nevie, že sa mi o tom sníva.. iba Nina.

Ľahol si do svojej posteľe, zakryl sa.

Lenivo som zatvorila oči... ešte že je zajtra Sobota. Nemusím vstávať do školy.

A znova som zaspala.

60

Prevrátila som sa na druhý bok- ešte nechcem vstať. Nebolo mi pohodlne, zamručala som a znova som si ľahla na brucho. Ale ani tak mi nebolo dobre, hmm, skúsím ešte pravý bok.

Nič. Tak to asi budem musieť vstať, no...

Otvorila som oči a zívla. V miestnosti bol iba Mark, akurát vyšiel z malej izbovej kuchynky.

„Dáš si čaj?“ usmial sa.

Prikývla som- „Dobré ráno.“ Žiarivo som sa usmiala.

„Ale, dobre si sa vyspala?“ hádal.

Posadila som sa, keď mi dal do ruky hrnček s teplým čajom- hodil sa, bola mi dosť zima.

„V noci som sa o teba dosť bál,“ priznal a skúmavo sa na mňa zahľadel.

„Hej... díky za upokojenie.“ Poďakovala som sa zachrípnutým hlasom.

Mark sa uškrnul -, „Peťo a Lukáš šli do mesta... Chceš aj ty niekam ? Alebo len leňošiť?“ lišiacky sa usmial.

Fľochla som na okno- úplný mráz, do toho ešte pršalo a snežilo v jednom.

Mark sa zasmial- „Takže asi leňošiť.“

„Bingo.“ Uškrnula som sa.

„Zakry sa, bude ti zima.“ Napomenul ma a natiahol cezo mňa perinu.

„Hééj, ja ťa chcem aj vidiieť.“ Mraučala som spod tony páperia a ešte k tomu s hrnčekom v ruke.

Rozosmial sa a stiahol mi ju z hlavy.

„Môžem ti rozstrapatiť vlasy?“ spýtala som sa nadšene.

Mark na mňa zazrel- „Zaujímavá požiadavka, ale keďže nechcem aby si bola smutná.. môžeš.“

Vrhla som sa naňho a nepustila, kým som nebola spokojná.

„Wau, som dobrá.“ Pochválila som sa.

Mark sa mrkol na svoj odraz v sklenených dverách skrine a vyprskol do smiechu.

„Musím uznať, máš talent.“

V skutočnosti to vyzeralo hrozne, takže som to upravila na normál.

„Tak, všetky škody sú odčinené.“ Kývla som si hlavou.

Potom sme si dali raňajky, tie som už urobila ja, aj keď musím uznať, že to trvalo kým som ho na to presvedčila, ale nakoniec súhlasil.

„Môžeme si pozrieť nejaký film.“ Navrhol Mark.

„Bhíde zahimabs?“ zamrmlala som s plnými ústami chlebu s džemom.

„Čo?“

So smiechom som prehltna.

„Bude zaujímavý?“ zopakovala som.

„Aký len chceš.“ Mykol plecóm a pustil sa do hľadania na notebooku.

Chvíľa ticha- „Neotravujem ťa?“ ozvala som sa.

Mark zažmurkal.

„Mala by si ?“ s pobavením sa opýtal.

„Neviem, to je len kontrolná otázka...“ zahovorila som.

„Ak by si ma otravovala, nejdem s tebou práve pozerat' – em.... aký dáme.. Pána prsteňov.“ Vybral jeden nakoniec.

„Môžem priniesť z mojej izby pukance?“ vyzvedala som a už som stála pri otvorených dverách.

Mark sa uchechtol- „Nechceš sa prezliecť?“

Mrkla som na seba- do riti! Ja som pred ním doteraz bola v mini kraťasoch a tričku???

„Hej, ja... idem.“ Hlesla som totálne červená a bežala s vecami do kúpeľne.

Frustrrovane som si sadla na okraj vane- ja som idiot!

On bol ráno už celý čas prezlečený do teplákov a trička a ja som pred ním naozaj v kraťasoch?

Dobre, nie je to až také hrozné, veď to je akoby ma videl v plavkách, ja viem... Aj tak!!!!

Natiahla som na seba džínsy a voľnú blúzku .

61

Vošla som do mojej izby- mojej ako mojej, aj Nininej a Alexinej- Frank tam už nebol, vďaka bohu. Pre zmenu tam teraz nebol vôbec nikto. Vytiahla som zo skrinky balíček už hotových pukancov a klesla som na svoju posteľ.

Ležal tam malý lístoček- „Livi, volal ti nejaký starší pán. Chcel dačo s tým bytom, tak sa mu potom ozvi. Som u Martina, prídem večer. Nina.“

Tak fajn- pozrela som sa na mobil. Dobre, že som ho nechala pri Nine, vybavila to za mňa. Jeho číslo už mi uložila, super. Zavolám mu neskôr.

Kráčala som späť k Markovej izbe.

„Ahoj.“ Privítal ma s úsmevom.

„Ahoj. Mám tie pukance.“ Ukázala som na balíček.

Prikývol, už sediaci na posteli a na obrazovke notebooku už svietil stopnutý film, zrejme čakal ,kedy prídem.

Sadla som si vedľa neho, usalašili sme sa a pustil play.

Bolo to fajn, nasmiala som sa.

Akurát, keď sa v náhlom tichu ozval vo filme výstrel, trhla som sa od ľaku a skopfela som sa na zem.

„Au.“

Mark sa rozosmial, vytiahol ma späť hore a tentoraz ma pritiahol k sebe bližšie, aby som okraj posteľa mala od seba ďaleko.

Bože, kebyže niekto teraz vojde, nepochybne si pomyslí, že spolu chodíme, keď sme na sebe tak nalepený.

Mark si všimol, že nad niečím rozmýšľam.

„Mám to stopnúť?“ zvedavo zamraučal.

Musela som sa na tom zasmiať- „Nie, len som sa zamyslela.“

Zvraštil čelo -, „Tak fajn.“

Pozerali sme ďalej, ako som tak bola o neho opretá a sledovala som film, ani som si nevšimla, že sa mi hrá s prstami- malíček, ukazovák, malíček...

Zvedavo som naňho mrkla.

Zasmial sa- „Bol som zvedavý, kedy si to všimneš.“ Prehodil pobavene.

„To som bola až taká zažratá do toho filmu?“ zaskočená som sa opýtala.

To ma to fakt muselo zaujímať, keď som si nevšimla, že sa mi hral s prstami!

Vrátili sme sa k filmu, dopozerali sme ho , celý ten čas sa mi neprestával bavkať s rukou.

Až keď sa film skončil, pustil mi ruku, aby mohol stopnúť záverečné titulky. Nicee...

62

Pomaly som sa posadila, on tiež. Na miesta, kde som sa oňho opierala ,teraz narazil vzduch. Hm, tak pekne ma zohrieval...

Prestaň, Livia, lebo ho tu ešte požiadaš o ruku.

Ach. Dobre.

Mark išiel odložiť notebook a ja som sa pobrala do kuchynky, tentoraz pripraviť niečo na obed ,pretože cez víkendy stravu nemáme, len keď si ju dopredu zaplatíme a objednáme, čo nebol prípad ani jedného z nás.

Akurát som stála nad sporákom a presúvala som hotové špagety z hrnca na taniere, keď pribehol Mark, a ,tu som už nevyhrala, takže ich dorobil on.

„Kečup? Syr? Niečo iné navrch?“

Porozmýšľala som - „Kečup.“

Prikývol a za chvíľu sme už sedeli pri stole a jedli.

Otvorili sme dvere a dnu vošli Peťo a Lukáš.

„Wau, čo tu tak fantasticky vonia?“ hneď nastražil nos Peťo.

Lukáš už si naberal, a ja som sa celá šťastná rozplývala nad tým, že viem konečne niečo uvariť.

„Si voľná? Ak budem mať toto na obedy, rovno ťa požiadam o ruku.“ Robil sa Peťo a ja som sa začervenané pozrela na Marka.

Ten sa zo mňa smial, ani sa mu nedivím. Musela som vyzerať smiešne.

Do izby vošla aj Nina- „Livi! Tu si! Hľadala som ťa...“ koniec jej vety zanikol, ako sa s pobavením pozerala na Peťa, ktorý ládoval špagety ako keby bol zajtra koniec sveta.

„Chceli sme ísť s Martinom niekedy za triednou učiteľkou, mysleli sme že by sa dala urobiť slávnosť na polrok školy.“ Váhavo mi oznamovala.

„Dobre, prečo nie.“ Mykla som plecom.

Ďalšia príležitosť uliať sa z matiky, to beriem, ani mi nič iné nemusíš vysvetľovať.

„Hovoril tu niekto o párty?“ ozvali sa samozrejme hneď Markovi spolubývajúci.

Nina im vysvetlila situáciu.

„A kedy bude?“ ešte som vyzvedala.

„Asi zajtra večer.“

„Už?“ vyprskla som- „To nestíhame!“

Nina sa postavila z postele, vzala ma za ruku a už ma ťahala na chodbu- „Tak to teda poďme vybaviť, aby sme to stihli.“ Smiala sa.

„Ahójí!“ zakričala som ešte Markovi, ktorý sa nad nami uchechtával.

63

„Riaditeľ nám to odsúhlasil, odsúhlasil!“ výskala Nina, keď sme vyšli zo zborovne.

Vtom sa stopla- „Musíme začať robiť!“ skríkla.

Samozrejme mi hneď nadelila zoznam úloh-

1. Vyvesiť na nástenu pri vchode oznámenie o párty.
2. Informovať kuchárky, aby prichystali jedlo a pitie.
3. Zísť za nejakým dievčaťom, ktoré údajne pekne grafituje, do izby 42, aby namalovala veľký transparent s nápisom- „Zvládli sme to!“ – to navrhla Nina.
4. Ísť ešte za výtvarným krúžkom – dúfam, že ich stihnem, kým budú ešte v triede kde ten svoj krúžok majú- aby vyzdobili veľkú sálu.

To je všetko- je toho málo, ale to mám stihnúť do večierky, preboha !

Grafitové dievča som si nechala na koniec, a hoci som už bola uťahaná ako pes, nakoniec som klopala na izbu 42.

„Ahoj, Lívia!“ Ja odpadnem, Marii !

Ju som naposledy stretla na začiatku roka, keď som nosila nápoje do veľkej sály na uvítaciu oslavu.

Vysvetlila som jej situáciu, a vďaka bohu súhlasila. Chcela som sa jej ešte spýtať, kedy sa dala na pouličné nákresy, lenže únava vyhrala.

Bola som v sprache, a s úsmevom som sa zvalila do svojej postele. Mark mi sem už doniesol moje pyžamo.

„Ďakujem.“ Zašepkala som do tmy.

A zaspala som.

„Vstávaáááááj, Livííííí!“ úžasne citlivo ma zobudila áno Nina.

„Alex šla k Frankovi, my ideme do mesta! Musíme ti zohnať šaty!“ prehodila, odhrnula závesy na oknách.

„Čoooo?“ lenivo som zatiahla.

To ma už ale ťahala z postele, a pomocou jej ramena ,ako záchytného bodu ,som o polhodinu už sedela v autobuse.

„Nina? Môžem si aspoň tu pospať?“ zakvílila som, no ona ma so smiechom prebudila šteklením ,a ja som teda nemala na výber.

Mám dva správy- jednu dobrú a tú druhú zlú.

Dobrá- našla som svoje vysnívané šaty. Sú nad kolená, s trištvrtovým rukávom, zospodu je čierna látka a navrchu je čierna čipka- vyzerajú pekne.

Tá zlá- Mark ochorel, chytil to od Peťa, ktorá zasa ochorel v meste.

Išla som ho teda pozrieť- „Ahoj, mám tu bylinkový čaj, hádam to pomôže.“ Ozvala som sa, keď som vošla. V izbe bol sám, ležal na posteli zakrytý až po krk.

„Ahoj.“ Zachrapčal a odkašľal si.

Sadla som si na stoličku vedľa neho, kým sa čaj chladil na stole.

„Ty na tú párty asi nepôjdeš, čo?“ uškrnula som sa.

Usmial sa- „Teoreticky by som mohol, ale bojím sa, že keď sa o to pokúsím, dotiahneš ma späť do postele.“

„To sa nemýliš.“ Opätovala som úsmev.

„Nebudeš tam sama? Keď bude Alex s Frankom, Nina s Martinom..“ začal.

Zatvárala som sa veselo- „V najhoršom budem sama v kúte a budem sa tváriť, aká som happy že o mňa nezakopne ani pes ,a popritom budem napodobovať pohyby ostatných do rytmu hudby.

Mark sa slabo zasmial- „Fakt tam nemám ísť?“

Pokrútila som hlavou, že nie- „Ešte by si len viac ochorel.“

Podala som mu hrnček- podsadil sa a dal ho na pár hltov.

„Ako sa ináč máš? Lebo...“ začal, no prerušila som ho.

„Nie, nie. Nebudem ťa rušiť. Musíš sa z toho dostať, takže ťa nechám pospať si a nebudem otravovať.“

Zatváril sa kyslo.

„Prestaň, len chcem aby si bol zdravý.“

„Tak fajn.“

Zdvihla som sa, zavolala som mu odo dverí rozlúčku a pobrala som sa späť do izby.

67

Pól piatej večer- ľudia sa zbiehajú do veľkej sály, o chvíľu to začne.

„Tak pod', nie? Nestihneš to!“ hnala ma Nina, keď vyšla z kúpeľne už s dokonalým mejkapom.

„Nina, ja na tú párty nejdem.“ Povedala som.

Nina skrotla, keď pochopila že to kôli Markovi.

„Naozaj tam nechceš ísť? Budem sa ti venovať.“ Presviedčala ma.

„Nie, nechaj to tak. Niečo si pozriem, nebudem sa tu nudiť. Ale nehovor Markovi, že som tam nebola, ani ostatný nech mu to nevyzvoní.“

Nina prikývla- „Prídem ťa skontrolovať, okolo tej dvanástej, dobre?“

Vyšla von, zabuchla dvere a ja som ostala sama.

„Bože! Prečo existuje niečo ako nádcha?“ zvolala som a zababušila som sa pod perinu.

Napriek tomu, že ešte ani zďaleka nebola noc, zaspala som. Ako tak uvažujem, zaspím skoro vždy a všade- som hrozne lenivá.

68

Zobudila som sa až ráno! Spala som celých 15 hodín!

Nina spala vedľa, Alex tiež.

Tak som si povedala, veď nám ž dali to voľno- riaditeľ ho dáva vždy po nejakej párty, aby sa všetci stihli zotaviť - tak zabehnem za Markom, ako sa má.

Vzala som na tácku tri šálky toho istého čaju ako minule a šla tam. Horko- ťažko som otvorila dvere, a nakukla dnu.

Peťo a Lukáš boli v kuchyni.

Vzali si čaj a oboznámili ma s tým, že idú do fitka.

Neveriacky som pozrela na Peťu- „Veď si chorý.“

„Veď je, na hlavu, preto ide.“ Mykol plecťom Lukáš a už ich nebolo.

Mark spal, ako som čoskoro zistila. Vyzeral tak zlato, taký peknučký...

Spamätala som sa a zaumienila som si, že počkám kým sa zobudí. Listovala som si v Brave, ktoré bolo na zemi, a po asi desiatich minútach sa spoza mňa ozvalo zaspateľ- „Ahoj.“

Otočila som sa.

„Ahoj, je ti už lepšie?“

Posadil sa- „Asi hej... aspoň ma už nebolí hlava.“

Vypil ten čaj, išiel si umyť zuby a prezliecť sa ,a vrátil sa späť.

Sadol si oproti mne - „Včera si nešla.“

Čože? Robíte si zo mňa srandu? On o tom vie?

Ale nebude dobré, keď mu budem klamať.

„No, hej.. veľmi sa mi nechcelo.“ Vyhýbavo som sa uškrnula.

Smial sa na mne.

„Ako to vlastne vieš?“ nedalo mi.

Zahľadel sa na mňa- „Bol som sa na teba tak trochu pozrieť.“

Hej? To fakt? Veľa prekvapení naraz..... prečo za mnou bol?

Začervenala som sa- „Eh.. pozrieť?“

„Tie šaty čo boli na stoličke si si mala obliecť ty, čo? Mala si ísť, ty potvorka.“ Nahol sa ku mne s úškrnom.

Jemu sa páči, keď ma rozptyľuje fyzickou blízkosťou?

69

Rozprávali sme sa ešte chvíľku, párkrát som si kýchla.

„Chytila si to odo mňa.“ Skonštatoval Mark.

Mykla som plecom- „Hm.. aspoň nemusím na vyučko.“

Keď totiž ideme za školskou lekárkou a vypíše nás, máme voľno na izbe. Marka vypísala, tak prečo by nemohla aj mňa?

Chvíľu bolo ticho- „Aááá... potrebujem sa nejako rozptýliť... stále musím myslieť na Franka.“ Striasla som sa.

Mark sa uškrnul- „Rozptýliť?“

„Proste sa odreagovať.“

„Skúsím ťa teda niečím rozptýliť. Čo ti také povedať...- Milujem ťa.“

Nadskočila som na stoličke- „ČOŽE??“

Zasmial sa- „Vedel som, že to zaberie. Rozptýlil som ťa.“ Mykol plecom, to som ho už ale bombardovala vankúšmi.

Tak to teda naozaj zabralo- skoro som dostala infarkt. Nemal by mi hovoriť také veci, ani na rozptýlenie. Hlavne nie, keď ho mám rada.

Keď som minule všetky vankúše, vyčerpane som sa spustila na stoličku- „Ani nevieš, ako si ma dostal.“

Uškrnul sa- „Priznaj to- na rozptýlenie som proste prirodzený talent.“

70

Keď som neskôr vyrozprávala toto Nine, váľala sa od smiechu po koberci.

„Haha..ani nevie, ako to rozptýlenie trafil.“ Smiala sa.

Hodila som sa na posteľ- toto už nikdy nechcem zažiť.

Teda.. jasné že by som to chcela počuť, ale nie takto,... keď to nemyslí vážne.

„Neboj sa... to bude dobré.“ Chlácholila ma Nina.

Aspoň trochu ma upokojila.

71

Našla som si pár nových rockových skupín- Good Charlotte, Green Day, Sum 41 a 30 second to mars.

Pustila som si Beautiful Lie od 30 second to mars a rozmýšľala o Markovom kráľovstve...

Pustila som si Shadow Moses od Bring me the horizon a rozmýšľala o Markovi...

Pustila som si Good Life od Three Days Grace a rozmýšľala znova o ňom...

To nejde! Prečo mi myseľ zatieňuje iba on? A keď už tak, prečo je také ťažké byť blízko pri ňom a nemôcť sa ho len tak dotknúť, lebo spolu nechodíme? Ach...

72

Po dlhšej dobe bombardovania listami som na Frankovi mala chuť vyskúšať kyselinu.

Samé listy ako- „Neviem to už len tak vydržať...“

„Povedz mi už na to niečo...“

„Chcem byť s tebou...“

Bože! Prestávalo ma to baviť už predtým a teraz už som vážne naštvaná.

Jedného krásneho večera som za ním dobehla a vytiahla som ho do areálu.

Zrejme si namýšľal, že ach, ona ma už konečne berie vážne, keď je tu..

Hrozne ma ťahalo do smiechu, načo ešte nepríde... no nejako sa mi podarilo udržať si vážnu tvár.

„Počuj, Frank. Musíme to už raz a na vždy skončiť.“ Vážne som povedala.

To ale už bol zrazu na mne nalepený a pritláčal sa mi na pery. Pritom ma so spodnej dost' silno kusol.

Najprv ma to ochromilo, strach vyhral, no potom som sa vzchopila, a odstrčila ho.... ale počas bozku som necítila vôbec nič, žiadne šteklenie v bruchu, motýliky v hlave, nič. To mi len potvrdilo, že ho naozaj nemám rada viac ako len kamaráta.

Odrhla som sa od neho a snažila som sa nabrat' dych. Dočerta... dýchala som rýchlo a plytko, dôsledok jeho druhého pokusu.

Pozeral na mňa tak... akoby práve vyhral auto. Zarazilo ma to...možno to má predsa len ťažké, ako vravel Mark ... skrotla som

„Pozri, tak som to úplne nemyslela...“ začala som.

„Skončiť to... akože koniec. Nemyslela som bozky, ktoré absolútne neboli plánované.“ Zamračila som sa naňho.

Celý ten čas nepovedal ani len slovko.

„Nie je to tak... že by som ťa nenávidela. Je to len lepšie povedané tak, že k tebe necítim nič iné, ako kamarátsky... pocit.“ Vysvetľovala som mu.

„Miluješ Marka?“ spýtal sa pošepky.

Tvár mi v okamihu vzbĺkla- „No, nie je to celkom tak...“

Nemohla som mu klamať, nešlo to. Povedať niekomu, že ho neľúbim, to si radšej odrežem ruku, ako zaprieť to.

„Takže áno.. dám ti pokoj.... viem aké to je.“ Prisľúbil a odkráčal preč. Tak rýchlo to vzdal?

Pozerala som za ním ako cvok.

Potom som sa rozbehla do Markovej izby, po Peťovom oznámení že niekam išiel, som upaľovala do jeho kráľovstva.

73

Bol tam.

Vylakane na mňa pozrel, či som v poriadku. Dychčala som totiž ako závodný kôň po tisíceke.

„Frank...on ma pobožkal.“ Vyliezlo zo mňa.

Mark vyvalil oči- „Čože?“

Sadla som si k nemu a vyrozprávala mu celý dej.

Okrem toho môjho priznania, to by som mu teda nepovedala. Aspoň nie teraz...

„Pod' sem, hrozne ťa to vystresovalo, čo?“ objal ma.

A potom sa mi zahľadel aj on na pery. Čo?

„Ide ti krv.“ Oznámil mi.

Zmätene som si palcom prešla po pere- na brušku prsta mi ostala červená stopa.

Mark mal v očiach aj trochu hnevu, ale aj trochu pobavenia.

„Smeješ sa mi?“ urazene som zamraučala popri snažení utrieť si tú krv rukávom.

„Nie.. to len to... on ťa fakt kusol!“ uškrnul sa.

Potom si potiahol nižšie dlhý rukáv trička a sám mi tú peru utieral. Neverila som vlastným očiam!

„Á je to.“ Spokojne zamrmlal, kým ja som naňho čumela ako teľa na nové vráta.

„No čo, sama by si na to nevidela.“ Obhajoval sa a vyhrnul si rukáv znova nad lakeť.

„Ja len.. bolo to prvýkrát čo,..“ chcela som dokončiť, no on to pochopil.

Keď otec bil mamu, párkrát som sa do toho zatiahla aj ja. Potom ma otec od krvi neutieral ani mi nepofúkal rany. Tak som to myslela.

Vzal si moju tvár do dlane(skoro som skolabovala) a prstom druhej ruky hľadal ďalšie zranenia.

Ak by mi niekto na začiatku roku povedal, že budem sedieť pri sebe s Markom, ktorého ľúbim, a on mi bude utierať rany, asi by som vás riadne vysmiala.

„Mám iba tú jednu.“ Zamrmlala som potichu.

„Si si istá?“

Prikývla som.

Bože, za čo ma tak trestáš? Je odo mňa pár centimetrov, a pozerá mi do očí. Čo mám robiť?

„Mark?“ chabo som hlesla.

„Áno?“

„Deje sa niečo?“

Skúmal moje oči tak podrobne, akoby som bola obvinená z vraždy.

Potom sa mu zreničky rozšírili- zľakla som sa, že to je z prekvapenia, že niečo z môjho pohľadu zistil, no bolo to od svetla z chodby.

Nina otvorila dvere a tak sem doľahli svetlá lúčov na stenách.

„Ja... prídem neskôr.“ Pípla a bleskovo zmizla.

Do pekla! Určite to vyzeralo tak, že sa bozkávame.

Mark sa ani nepohol.

„Ona si myslela, že my...“ nevedela som to dokončiť.

Kútiky úst sa mu roztiahli do slabého úsmevu- „Asi áno.“

Nevedela som, čo mám robiť. On sa naozaj snaží nerozosmiať?

„Em..“ iba som nahlúplo zatvárala a otvárala ústa ako ryba na suchu.

Bože, on ma raz poženie do blázince. Znova sme nekonečné minúty boli v takej istej polohe- vlastne sa čudujem, že či ho nebolí chrbát, byť tak dlho naklonený dopredu...

Znova nekonečné ticho. Naozaj som už nevládala, nech už niečo urobí.. niežeby mi to bolo nepríjemné, práve naopak... Lenže byť tak dlho s pomiešanými myšlienkami ,z aktuálnej polohy v akej sme boli, nie je trochu priveľa?

Prerývane som sa nadýchla.

„Mark?“

„Áno?“

„Znervózňuješ ma.“ Vydýchla som.

Rozosmial sa zvonivým smiechom.

Nahol sa a vtisol mi bozk na líce- „Tak to prepáč.“

Potom už bolo všetko ako v normále- rozprávali sme sa, potom ma odprevadil na izbu, kde som všetko vyrozprávala Nine.

Potom som si ľahla a pomaly som zaspávala. Popritom som mala ešte stále horúce líce z jeho malého bozku...

74

Nasledujúci deň som si úplne vyšťavene sadla k stolu v jedálni . Keď si prisadli aj ostatný, začali sme sa rozprávať, príjemná zmena bola, že Frank už sa na mňa neusmieval takým tým blbým spôsobom.

„Musím s tebou hovoriť.“ Pošepol mi Mark , keď sme odnášali tácku.

„Em, jasné.“ Prikývla som.

Stretli sme sa pred školou, ja celá znervóznená, čo asi tak chce. Urobila som niečo?

Sadli sme si na lavičku a ja som si pevnejšie utiahla šál, bola dosť kosa.

„Už vieš, že ma vychovala ma otcova sestra, moja krstná . No a... každý rok k nej jazdím na letné prázdniny, býva v New Orleans. Myslel som, že ak sa nechceš vrátiť na letné prázdniny do domova,.. mohla by si ísť tiež.“ Pozrel na mňa.

Ja som naňho nepozerala, ja som naňho doslova čumela, úplne neschopná slova.

Potom som horko- ťažko prikývla a v momente som ho objímala.

Zasmial sa- „Takže áno?“

„Uhm. Ale.. nebudem ti vadit?“

„Mne určite nie. Ani jej- už o tebe vie, hovoril som jej o tebe. Zhodli sme sa na tom.“ Usmial sa tak placho, ako to mám rada.

On mi porozprával o nej, také tie základné veci, je to manažérka hotela ,a nemá manžela ,a tak ďalej.

„A prečo sa pýtaš tak skoro?“ vyzvedala som.

„No.. chcel som si byť istý. A treba zarezervovať letenky.“

„To to ako budete platiť vy ?“ neodpustila som si.

Zasmial sa na mojich rozpakoch. „S tým si nerob starosti.“

Chcela som protestovať, veď cesta lietadlom stojí veľa, ale umlčal ma pohľadom.

„Preto som ťa tak včera... „rozrušoval,, - ako si to ty nazvala. Rozmýšľal som o tom, či by si išla.“ Uchechtol sa.

Postavil sa- „Pod' dnu, lebo zmrzneš.“ Podal mi ruku.

Chytila som ho a začala od radosti skákať a blbo sa smiať. Určite som vyzerala ako malé dečko- no to, že nebudem musieť ísť do domova, a budem celé , celučičké leto s Markom, mi dalo na radosti dosť.

Skákala som hore- dole a Mark so mnou začal blbnúť tiež. Smiali sme sa, objímali a ja som výskala ako zmyslov zbavená. Samozrejme, že som po pár minútach už bola vyčerpaná, tak ma musel podprieť, aby som sa nezvalila na zem.

„Som rád, že ťa to tak teší...“ ozval sa so smiechom.

„Ani nevieš ako.“ Zamrnčala som.

„Aj ja sa teším. Budem mať spoločnosť...“ zamrmlal.

„Eh...“ začervenala som sa.

„Ďakujem.“ Zašepkala som a nahla som sa- a vrátila som mu bozk na líce, ktorý mi včera podaroval.

Trochu zrozpačiteľ, ale to aj ja predsa včera.

„Nie je začo.“ Objal ma a vrátili sme sa dovnútra. Nevieť ako on, ale ja som určite žiarila ako slnko na nebi.

75

Stála som si tak v pohode pri umývadle, že si večer pred spaním ešte umyjem zuby, keď zrazu buchli dvere, do kúpeľne dobehla Nina a nestihla zabrzdiť, takže som zletela do vane a ona následne tiež.

„Nina!“ vyľakane som zhíkla, keď sa na mňa vrhla ešte aj vo vani- „Mark ťa berie na leto ku sebe?“

„Vieš, rada ti vysvetlím situáciu, ale nemohli by sme najskôr vyliezť z vane?“ vyjednávala som.

Nina nakoniec prikývla a keď sme boli už na oveľa pohodlnejšej jej posteli, všetko som vysypala. Samozrejme, že všetko okrem toho malého bozku na líce. To je len moje, moje a moje.

„Takže budeš celé leto s ním, čo teda znamená.... musíme ti zohnať nové handry, slečinka!“ zvýskla Nina.

„Zajtra po škole, ideš so mnou- dáme ti dokopy letné šaty. A tesne pred odchodom – pôjdeš na kozmetiku.“ Rozhodla sa.

Ja som len vyvaľovala oči, veď je len marec! Ešte predsa musím počkať tri mesiace, preboha, tak načo mi to zháňať teraz?

Nina ma ale presvedčila s tými nákupmi, takže zajtra večer asi nebudem mať prievan v skrini. Len tak hádam.

Hehe . Ešte stále som tak mimo z Markovho pozvania, že neviem sformulovať výstižnú odpoveď na hocičo ,na čo sa ma Nina pýtala.

„Takže jeho teta vie o tebe, aj o tom, že sa dobre poznáte?“

Prikývla som- „Hej, vraj jej o mne hovoril. Dokonca to bol aj jej nápad, aby som tam išla.“

„Hm, takže takto. Musíme zistiť, čo jej o tebe Mark povedal.“

„Prečo?“

„Aby sme to proste vedeli- je to dôležitá informácia.“ Jednoducho mykla plec.

„To sa mám hrať na Sherlocka? Nebude jej divné, že hneď ako tam priletíme, vyletím na ňu- Hej, počujte, nehovoril Vám len tak náhodou Mark že ma miluje?- lebo to by bolo teda divné.“ Rozhodila som rukami.

„Nie, takto nie. Pôjdeš k tej informácii pomaly, budeš sa blížiť ako šelma a keď bude odpoveď nablízku, zaútočíš a vezmeš si ju a ...“

„Nina.“ Zdesene som ju stopla. „Nebude stačiť, ak tomu nechám voľný priebeh?“

Nina sa rozosmiala- „Máš pravdu.“

„Prvá krát pôjdem niekam za hranice.“ Vyslovila som svoje obavy nahlas.

„A?“ nechápala .

„Bude to divné. Neviem, ako sa mi to tam bude páčiť, ja vôbec neviem, čo si tam o tom budem myslieť. Čo keď sa niečo pokazí?“

Nina sa usmiala- „Nič sa nepokazí, ty trubka. Teraz je ešte navyše len jar, nemáš ešte čo riešiť.“

Má pravdu.

„Ale... nakupovať oblečenie podľa teba nie je skoro.“ Vystrelila som na ňu.

Uškrnula sa- „Na to nie je nikdy skoro.“

76

Mark stál tesne vedľa mňa. Povedal, že ma miluje, a ja som mu to tiež povedala. Zablýskal sa na moje pery...a nahol sa...

„Livi, Livi!“

Zobudila som sa na to, že mnou drgľovalo na všetky možné strany, ktoré existujú.

Lenivo som otvorila oči a zatiahla- „Niná, tie obchody počkajú...“

Keď ona pokrútila hlavou, že nie, nie, toto som nemyslela. A potom ukázala von oknom.

Sneh! Musela som priznať, že to bol pekný pohľad, no aj tak. Zobudiť ma kôli tomu o..... mrkla som sa na hodinky... pól piatej ráno? Hlavne, keď som mala taký pekný sen... ako by sa asi skončil?

77

Po nákupoch nám Alex ešte na chodbe oznámila, že Frank prišiel k nám prespať. Nine som povedala, že hoci už je po všetkom, nevedela by som s ním byť tak dlho. Pochopila to a pomohla mi dokonca aj nanosiť periny do Markovho kráľovstva.

Tam som tam zhasla svetlo, usalašila som sa na starom kresle a zaspala som.

78

Pozerali sme sa na telku- akurát žrebovali športku.

Niektó vyhral dosť veľkú finančnú sumu.

„Čo by si robila, ak by si vyhrala ty, mami?“ vyzvedala som.

„Ja.. nič, Lívia. Niekedy je lepšie ,nechať veci ležať tak, ako sú.“ Odvetila pokojne.

Prikývla som a pritisla sa k nej na gauč ešte bližšie.

Po chvíli ticha som sa ale znova ozvala- „A keby si vyhrala dom?“

Mama sa usmiala- „Asi by som sa doňho presťahovala a, do záhrady by som posadila obrovskú lipu. Ale nie je veľmi dobré tráviť veľa času v predstavách.... človek potom zabúda na realitu. Na to, čo sa okolo neho naozaj deje.“ Vysvetlila mi.

Zobudila som sa na niekoho dotyk- opäť ma zobudil Mark.

Tentoraz ale neostal stáť- sadol si vedľa mňa.

Uvedomila som si, že som celá spotená. Navyše, v ústach som mala totálne sucho. Dopekla, určite som znova kričala zo sna. A druhý raz dopekla, on to určite počul. A do tretice, určite si všimol to, ako sa trasiem. K tomu všetkému, na líkach som cítila niečo vlhké. Ach nie, plakala som.

A ani som neprestala, bola som úplne vykoľajená tým snom.

„Livi? Si v poriadku?“ ozval sa.

Stážka som prehltna a prikývla som.

Prisadol si bližšie- videla som, že ho dosť zaskočilo, čo videl.

Nedivila som sa- keď to prvý raz videla Nina, bola celá preč.

Už veľakrát som počula opis, čo všetko z takých snov vykrikujem, čo všetko možné kričím, ako sa nekontrolovateľne trasiem, že zvieram v ruke vankúš a plačem k tomu všetkému.

Chrbtom ruky som si rýchlo utrela tvár.

Chcela som povedať, že nič sa nestalo, pretože som sa bála, že si bude myslieť že som šalená a patríam na psychiatriu. No nemohla som – tak som mu povedala celú pravdu.

Že sa mi o tom sníva, že sú to všetky spomienky na mamu a otca, a všetky veci okolo toho.

Neprerušoval ma, len počúval, ako sa mu to snažím vysvetliť trasúcim sa hlasom.

Celé to bola scénka ako z tele novely .

„Prečo si mi to nepovedala skôr?“ spýtal sa, keď som skončila.

Mykla som plecami, zrejme aj preto, že som už nebola schopná nič povedať.

Mark sa jemne usmial- „Asi by som ťa mal nechať vyspať sa.“

Rýchlo som pokývala hlavou, že nie.

„Nechcem, aby to prišlo znova.“ Vydralo sa zo mňa.

Mark chvíľu rozmýšľal, potom ma postavil, viedol cez chodby, až k jeho izbe. Peťo a Lukáš tam neboli, no vtedy som neriešila, kde sú.

Jemne ma postrčil k svojej posteli. Ľahla som si a spýtavo som sa naňho pozrela. Odhrnul perinu, a ľahol si ku mne.

Pod perinou ma objal- myslela som, že mi srdce vyskočí z hrude.

No bol to upokojujúci pocit- pri ňom som sa vždy cítila, akoby mi nikto nemohol nikdy ublížiť.

„Budeš vedieť takto zaspať?“ zašepkal.

„Ďakujem.“ Zašepkala som namiesto odpovede.

Určite takto budem vedieť zaspať. Byť pri ňom, už len ten pocit vo mne vyvolával pocit bezpečia. A pocit bezpečia ma vždy uspával- tak som spokojne zamrncala, posledný krát som si utrela ešte uslzenú tvár a zavrela som oči.

Ráno som sa zobudila, a zistila, že namiesto neho je vedľa mňa iba odkaz.

„Išiel som zaobstarat' raňajky, hneď som tu. Mark.“

Asi je dobré, že išiel- rozmýšľala som. Už pri pomyslení na to, že som pred ním včera vykrikovala zo sna, ma dávalo so šialenstva.

Jediný dobrý fakt je, že zo sna väčšinou nevykričím vety. Skôr len vrieskam. Bez nejakých slov.

Otvorili sa dvere a vstupujúci Mark mi zahnal v sekunde myšlienkové pochody.

Uvidel ma sedieť, tak pustil tašky a sadol si na posteľ ku mne.

„Je ti lepšie? Mohla si spať?“ vyzvedal.

Pozrela som sa do boka na stenu, uhýbajúc sa jeho otázkam.

Rukou mi otočil hlavu- „Lívia.“

„Určite si teraz myslíš, že som šialená.“ Vymanila som sa mu.

„Patrím na psychiatriu?“ Dodala som ranene.

Je to tak? Je to pravda? Pýtala som sa ho na to vlastne len preto, aby som vedela, či tam naozaj patrím. Lebo časť mňa sa z toho dosť podozrievala.

Tentoraz keď ma chytil, znova som sa nedala.

Tak mi položil ruky okolo pása, no ja som ďalej smutne upierala oči do tmavého kúta izby.

Objal ma- jeho dych som cítila na krku.

„Nie si šialená a nepatríš na psychiatriu. Ty taká nie si.“ Šepkal mi poza krk, keď ma objímal.

Zahryzla som si do pery- „Kričím a plačem zo sna. Podobne sa správajú aj tam.“ Vydýchla som.

„Neviem, prečo si mi to nepovedala skôr. Keď som tam vtedy vošiel a uvidel ťa... počul ťa... myslel som, že ... bál som sa o teba.“ Šepkal ďalej.

„Prepáč.“

Odtiahol sa tak, aby mi mohol pozrieť do očí.

„Mám pre teba novinku... letenky do New Orleans sú objednané.“

Vyvalila som oči- „Ty ma tam po tom všetkom ešte chceš zobrať?“

Zasmial sa - „Pre tie sny? O dôvod viac ťa zobrať.“

„Okej, beriem späť, čo som povedala. To ty si šialený.“ Uškrnula som sa.

„Znova si to ty- stará dobrá Lívia.“ Lišiacky sa usmial.

Oprela som si hlavu o jeho plece- „V jeden deň, keď sme boli v domove -v spoločenskej miestnosti-, dostali sme za úlohu napísať alebo nakresliť, čím by sme sa chceli stať. Nakreslila som vílu, ktorá lietala len tak cez oblaky. Stephany mi povedala, že to nie je reálny svet... ale ja som tú kresbu nechcela zmeniť. Potom mi povedala, že musím zmeniť seba. Že budem normálna, len ak sa budem tváriť že som niekto iný. Preto sa niekedy bojím byť starou dobrou Líviou.“

Mark sa mi prstami hral s vlasmi.

„Už tam nie si. Teraz si tu. A tu môžeš byť, aká chceš.“ Jemne sa usmial a ja tiež.

„Ako to, že ma vieš vždy tak upokojiť?“

Mykol plecami- „Ja vlastne ani neviem.“

Rozosmiala som sa- „Teraz som čakala nejaký fakt, že na to máš špeciálne schopnosti.“

Uškrnul sa- „Vidíš to. Viem ťa upokojiť, rozhnevať a dokonca aj rozptýliť. Rozptýliť ťa. To mi ide asi najlepšie - keď som ti minule povedal, že ťa milujem, skoro si vyskočila z kože.“

Zapýrila som sa- „Ak by som ti to povedala ja? Tiež by si tak zareagoval.“

„Skús to, možno ja nevyletím.“ Navrhol.

Prižmúrila som oči.

Nahla som sa bližšie k nemu.

„Milujem ťa, Mark.“ Vyhŕkla som. Dala som do toho tých trochu slov presne to, čo som k nemu cítila.

Očami som jastrila, ako zareaguje.

Mala som taký pocit, že na chvíľku zadržal dych ale... potom nič.

Po chvíľke ticha sa ozval -, „Máš pravdu. Dostalo ma to. Dokonca, aj keď som vedel, že to povieš.“

„Takže, čo z toho vyplýva?“ zmätene som sa opýtala.

„Že sa navzájom milujeme?“ rozpačito sa rozosmial Mark.

Za dverami bolo počuť nejaký šuchot.

„No... ak by to teraz niekto počul... kto vie, čo si z toho vyvodí.“ Mrkla som na dvere. Stále sa mi to tam nejakozdalo.

Mark to nejakozvytušil, prišiel k ním a rýchlo ich otvoril.

Keď sa začal smiať, pribehla som k nemu.

V polovici chodby stáli ,pri úteku od načúvania načapovaný ,Pet'o, Nina a Lukáš.

„Takže vy takto, hej?“ rozosmial sa ešte viac Mark.

Nina ale vtedy už podišla ku mne- „Na chvíľku ti ju vezmeme.“ Mrkla na mňa, ja som mrkla na Marka a ten na mňa, že v pohode.

Tak ma tí traja odvedli až niekam ďaleko do tried.

Nina sa usmiala- „Všetko sme počuli- od toho „Ako to, že ty ma vieš vždy upokojiť?“ až po to -, „Že sa navzájom milujeme.“- Okamžite nám to vysvetli!“

Tak som im povedala, ako ma minule naťahoval, ako mi to schválne povedal, a tak ďalej.

„Počkaj, oni dvaja už vedia, čo ja k nemu...“ nedokončila som.

Tí dvaja na mňa pozreli najprv nechápavo, no potom pohľadom- To vážne?

Nina sa rozosmiala- „Nevedeli to doteraz, kým si im to nenaznačila.“

Zakryla som si ústa rukou.

„Takže... ty ho, máš rada?“ pobavene sa opýtal Peťo.

Zakvílila som- „Som ja ale blbec.“

Lukáš si vzdychol- „Asi budem jediný nezadaný na celej škole.“

Mala som chuť sa rozosmiať, ale...

„Poviete mu to?“

„Počkať, vy spolu ešte nechodíte?“

Vypleštila som oči.

„Nechodíme spolu, ja som voľná.“

„Takže Mark má inú a teba má len ako zálohu?“

Vypleštila som oči ešte viac.

Napokon sa toho ujala Nina a vysvetlila im, že som sa doňho zamilovala (pri tejto časti som sa začervenala) a že on o tom nevie.

Bola som jej vďačná, že im nepovedala o tej záležitosti, s ktorou mi mal pomôcť, lebo to by som sa asi prepadla.

„Ahá.“ Peťo ku mne podišiel a obzeral si ma zo všetkých strán.

„Héj, čo som výstavný kus?“ obranne som zamrmlala, keď mi skúmal kapucňu.

„Kedy mu to chceš povedať?“

„Neviem, nikdy?“ zahabkala som.

„Prečo?“ Lukáš nechápal, „veď to údajne trvá už pár mesiacov. Mala by si mu to povedať.“

Vyhýbavo som odvetila, že bude ešte dosť príležitostí, mu to povedať.

„Kedy?“

„Berie ju na prázdniny k svojej tete. Tam bude dosť chvíľ to povedať.“ Vyhŕkla Nina namiesto mňa.

Peťo podišiel bližšie už s normálnym výrazom- „Tak dobre. Budeme ticho- ale pod podmienkou, že mu to musíš povedať do.... polovice druhého ročníka. Už len pre teba. Nie je totiž dobré, že to nevie.“

Aj Peťo prikývol.

„Ja by som mu to na tvojom mieste povedal.“

„Myslela som, že si orientovaný na ženy.“

„Lívia!“

„Dobre...!“

Tak sme sa dohodli. Nebola to najlepšia dohoda- lebo, koniec koncov, v dohode je spomenuté, že mu to povedať musím. A to, že mám čas ešte do polovice druhého školského roka, mi v tom teda veľa nádeje nedal.

„Áno?“ zdvihla som telefón.

„Ahoj, tu je Paul Lenwick. Volám ohľadom toho prenájmu bytu. Mohli by sme si dohodnúť stretnutie?“ ozvalo sa.

No, podľa hlasu by som tipovala, že to je ten syn.

„Em... jasné, jasné.“ Kocktala som, „Kedy máte voľno?“

Mám mu vykať, alebo tykať?

„Môžem aj hneď.“

Prikývla som, no a potom mi došlo, že on to nevidí, tak som rýchlo povedala áno.

„Môžeme o piatej pri kaviarni na Lorge street?“ navrhol.

„Áno, to by šlo.“ Odvetila som.

Kávu síce neznášam, ale...

„Tak sa teda teším.“ Bolo priam počuť, že sa usmieva.

„Dovi.“ Rozlúčila som sa a prezliekla. Zvolila som si hneď svoj štýl- nech vedľa hneď, čo som zač. Aby som ich potom neprekvapila. Čierne džínsy, zateplené tenisky, tričko a navrch- novučičký kabát v retro štýle.

A- Samozrejme kabát nebol jediná nová vec, ktorú som objavila na nákupe s Ninou. Nesmela som vynechať čiernu tašku cez plece, ktorá mala aj zvonka malé kapsičky na kovové zapínanie.

No tak som vyrazila. Nasadla som na autobus, ktorý ma doviezol iba pár ulíc neďaleko, a zvyšok som prešla pešo.

Spoznám ho vôbec? Nikdy v živote som ho nevidela. Alebo už hej?

No keď som vošla dnu, nemohol to byť nikto iný.

V kaviarni bolo síce plno ľudí, no väčšinou to boli ľudia nad päťdesiat. Vynikal tam ako biely medzi čiernymi. Tomu som sa musela zasmiať.

Prisadla som si k nemu.

Naozaj mal najviac dvadsať. Bol vysoký, mal rovné svetlé vlasy, až po krk. Oči mali farbu niečo medzi zlatou a hnedou. Mal na sebe košeľu, džínsy a čierny kabát ležal prevesený cez stoličku.

Musela som uznať- je veľmi príťažlivý. Ak ešte nemá dievča, nech sa tu prepadnem.

Teda, niežeby ma nejako extra priťahoval, ale... má proste takú charizmu.

Ale... vôbec nie môj typ. Nikdy sa mi nepáčili nejaké typy ako on.

„Ahoj, ty si určite Lívia.“ Podal mi ruku.

Usmiala som a potriasla mu ňou.

„Ty si určite Paul.“

Prikývol a zahľadel sa na čašníčku, ktorá sa k nám blížila s notesom a perom v ruke.

„Dáš si niečo?“ spýtal sa, akoby sme sa poznali už večnosť.

„Em...“ zrozpačitela som, „čaj. To je všetko.“

Sebe objednal kávu.

Dôkladne som pozorovala, ako z neho bola čašníčka v rozpakoch. Úplne celá sa červenala a koktala tak, že aj ja som pri nej slabý prípad.

„Páčiš sa jej.“ Riekla som, keď už stála ďaleko za pultom.

Nechápavo na mňa pozrel. On fakt nevidel, ako ju berie?

„Tej čašníčke. Páčiš sa jej. Bola celá bez seba.“ Uškrnula som sa.

Zasmial sa -, „Naozaj? Ja...som si to nevšimol.“ Potriasol so smiechom hlavou, „Ale teraz k tomu bytu.“

Prikývla som.

Kým nám doniesli objednávku, rozprával mi svoj návrh.

Tak ako vtedy hovoril jeho otec, 300 € za mesiac. Nemusela by som sa oňho starať, len by som tam každý mesiac zašla po peniaze.

S tým som súhlasila, veď prečo nie. Nejako zvládnem, ísť tam.

No potom ma zaskočil.

„Nemohla by si mi ho ukázať? Len malá prehliadka, sfotil by som si ho a ukázal potom doma, aby sme si boli istý.“

Bola to úplne normálna požiadavka. Ale ... nie pre mňa. No súhlasila som.

82

Sťažka som odomkla. Keď sa otvorili dvere, iba som nemo pozerala pred seba. Taký istý nábytok, veci, skrine, koberce.... iba kvety tu neboli. Nedivím sa, po rokoch nepolievania by prežil asi len super-kaktus.

Zhlboka som sa nadýchla a vošla. No nemohla som. V hlave mi začali víriť všetky tie spomienky.

Kuchyňa.

Utekám po telefón.

Detská izba.

Schovávam sa.

Kúpeľňa.

Čistím mame rany.

Všetky spomienky ktoré boli celé tie roky utlačované čo najhlbšie do mojej mysle, sa teraz oživilo a vynorili úplne na povrch.

Ani som si neuvedomila, že strácam vedomie. A keď som precitla, nebola to studená dlážka, čo som cítila. Nie- kto ma zachytil.

83

„Si hore, Livi?“ vyľakaný hlas. Moment, tento určite poznám. Nina.

Otvorila som oči.

Nebola som vo svojej izbe- to rozhodne nie. Biele steny, biele obliečky, posteľ okolo mňa... a Mark sediaci na stoličke vedľa tej mojej posteľ. Buď som v raji, alebo v nemocnici.

A verte, že jednu sekundu som verila na to prvé. No potom sa objavila sestrička a odpojila ma od infúzií. A potom ma Nina obliekla. A potom som vstala a rovno spadla. Potom som sa nejako dostala na internát- niesli ma? Alebo nie? Ja neviem.

Zrejme som bola otupená z liekov v tej infúzií... ale prečo mi ju vlastne dali? A prečo som bola v nemocnici? No nevedela som poriadne rozmýšľať, bola som príliš otupená.

A tak keď som pod sebou ucítila matrac a nad sebou perinu, bezmyšlienkovito som zaspala.

84

Na druhý deň, keď som sa zobudila, Mark sedel na Alexinej posteli a niečo písal na laptop.

„Mark...“ zakňučala som. Hrozne sa mi krútila hlava.

Vstal a podišiel ku mne- „Ty si si teda dala.“ Pokrútil hlavou.

Posadila som sa a on si sadol ku mne.

„Čo sa stalo?“

„Tak, keď sa vrátim na začiatok, hľadal som ťa.“ Pozrel na mňa- „A Nina mi povedala, že si išla vybaviť tú zmluvu s jeho synom. Vedel som, že bude chcieť prehladku bytu, pretože to je pri takýchto obchodoch úplne normálne.“ Zatváril sa kyslo, „lenže bolo jasné, že s tým bude súhlasiť. Tak mi Nina rýchlo našla adresu a bežal som za tebou. To už si tam ale stála úplne neschopná slova.“

Pokračuj! Vyzvala som ho v duchu.

„Omdlela si- zanesli sme ťa do nemocnice, kde si bola dva dni. A teraz si tu a ja ti plánujem pekne vyplieniť svedomie. Ani nevieš, ako si ma naľakala, keď si celé dva dni spala.“ Dokončil.

„Vyplieniť svedomie?“ pípala som.

Zasmial sa. „Také hrozné to až nebude. Len pár... otázok.“ Uškrnul sa.

Za ten krátky čas som sa dosť prebrala. Čím to asi bude?- smiala sa príšerka v mojej hlave.

„Takže... prečo si tam išla?“

„Lebo som myslela, že to na mňa bude mať menší vplyv.“ Odvetila som jednoducho.

Prikývol- „A prečo si mu nepovedala, že tam ísť nechceš, alebo to aspoň nenechala na nabadúce?“

„Znova, myslela som, že to bude na mňa mať menší vplyv.“ Zopakovala som.

Uškrnul sa -, „A aký to teda malo vplyv?“

Sklopila som zrak- „Hrozný. Už nikdy tam nepôjdem. Keď som sa tam pozrela na nejaké miesto, hneď sa mi k nemu vybavila spomienka.“ Zamrmlala som.

Stisol mi ruku.

Počkať.....

„Ty si ma vtedy chytil?“

Prekvapil sa- „Chcela si hádam radšej spadnúť na tú podlahu?“

Zachichotala som sa- „Nie.“

Hm, vyzerá to, že ma musí vždy zachraňovať.

„Mark?“

Pozrel na mňa -, „Hm?“

„Keď som preč, bojíš sa o mňa. Tráviš so mnou veľa času. Pozeráš so mnou filmy. Si so mnou na všetkých párty. Nosíš ma keď spím do mojej izby. Necháš ma prespať u seba. Dokonca ma ani nenecháš spadnúť na zem, hneď ma chytiš. Na prázdniny idem k tebe. Stojím ti vôbec za to??“ spýtala som sa na rovnu.

Pohľad sa mu zmenil- „Si to ty, Lívia.“

„Ak chceš, môžeš sa poobede zastaviť. Mám prichystaný film.“ Usmial sa ale neskôr a vyšiel z izby.

Ja som ďalej len ohromene sedela. Toto bolo teda dosť divné.

Nič som nechápala. A už vôbec nie vetu- „Si to ty.“ Tej vysvetlenie bolo odo mňa na míle ďaleko.

Sedím v učebni a trápi ma sen. Trápi ma Mark. Aj tak trochu Frank, hoci už dal pokoj.

A tentoraz mi tu nehrá Bring me the horizon.. hm, asi na to nejak nemám náladu. Momentálne mi spieva Christina Perry- Human.

„But I’m only human
And I bleed when I fall down
I’m only human
And I crash and I break down
Your words in my head, knives in my heart
You build me up and then I fall apart
'Cause I’m only human.

I can take so much
Until I’ve had enough.“

V hlave sa mi automaticky všetky slová prekladajú, akoby som bola nejaký slovník.

„Ale som iba človek
A krvácam, keď padám
Som iba človek
A rozbíjam sa a rútim
Tvoje slová v mojej hlave, nôž v mojom srdci
Postavil si ma a potom som sa rozpadla
Pretože som iba človek.
Môžem toho znieť tak veľa,
Kým nemám dosť.“

Je to celkom pekná pieseň, vlastne všetci speváci sú pre mňa dobrý, lebo ja som nikdy nevedela spievať. A vždy som chcela.

A rozmýšľala som aj o Markovi. Pretože som to ja? Čo tým myslel?

Rozhodla som sa ho pohľadať. Našla som ho tam, kde vždy. V jeho kráľovstve.

Keď som vošla, otočil sa od okna a usmial sa- „Ahoj.“

„Ahoj,“ opätovala som mu plachý úsmev.

„Ja len.. chcem sa ti ešte raz ospravedlniť za ten byt. A nemocnicu.“ Zamrmlala som.

Pousmial sa -,Lívia, to je v pohode. Hlavne že si teraz v poriadku.“

Vtom mi zapípal mobil. Vytiahla som ho z vrecka a pozrela sa na novú správu:

„Dobre, musím s tebou hovoriť. Čakám ťa v areáli, tam kde minule. Frank.“

Zdesene som čumela na displej a snažila sa uveriť tomu, čo tam vidím.

„Mark, on.. znova sa chce stretnúť.“ Postťažovala som sa.

„Mám ísť s tebou?“

Ísť so mnou? Čo keď Frank bude spomínať moje zaľúbenie? Nie, radšej nie.

„Nemusiš, len.. budeš tu?“ spýtala som sa.

Prikývol- „Budem tu.“

Aj ja som prikývla a vydala som sa von. Dúfam, že je všetko v pohode. Nechápem, čo odo mňa môže chcieť.

„Frank?“ zavolala som do areálu, nevedela som ho nikde nájsť.

Za mnou sa ozvalo- „Ahoj.“

Otočila som sa -,„Ahoj. Tak.. o čo ide?“

Prišiel kúsok bližšie.

„Pozri.. bol som zamilovaný do Niny, ale potom som sa zamiloval do teba. Lenže.. ty si ma odmietala, nechcela si dopustiť, aby som opustil Alex. A urobila si my tým veľkú láskavosť- pochopil som, že Alex je to, čo som chcel, len.. som na to musel prísť.“

Vyvalila som oči- „Takže... ja som ti pomohla tým, že som ti stúpala na nohy pri tanci?“

Uškrnul sa- „Aj tým . Každopádne, máš za to u mňa láskavosť. Pomohla si mi s Alex. Pomôžem ti s Markom, ak to bude treba“ Navrhol.

Bože, ešteže tu Mark nešiel, Frank to hovorí dosť nahlas.

Hmm. Ale ako by mi mohol s ním pomôcť?

„No.. asi teraz s ničím. Ale dám ti vedieť, ak by som niečo potrebovala.“ Usmiala som sa.

Prikývol- „Jasné,“ usmial sa tiež a odišli sme.

No.. Markovi som neskôr vyrozprávala čo sa stalo, okrem toho s ním.

„No, aspoň už budeš mať kl'ud. Poriadne ťa stresoval.“

„To hej.“ Prikývla som.

Zrazu akoby si na niečo spomenul a siahol do vrecka v mikine.

„Toto som ti chcel ukázať.“ Podal mi obálku. Opatrne som ju otvorila- tie letenky!

Tvár sa mi okamžite rozžiarila.

„Včera ich doniesli.“ Uškrnul sa.

Hrala som sa s okrajom obálky- „Mark?

„Áno?“ pozrel na mňa.

„Naozaj ti ďakujem. Nemusím byť v domove- nemusím znášať Stephany, nemusím znášam jej krik, ktorý mi vždy predvádzala. Ani dni jej ignorácie po tom, ako som kôli snu v noci zobudila celý dom. Ani jej reči o tom, aká som neschopná, ako sa musím zmeniť, a aká som utiahnutá ..“ pri posledných slovách mi preskočil hlas. Dopekla! Chcela som to povedať milo, nie sa pri tom rozrevať.

No, čo už. Keď sa mi pi líci skotúlala prvá slza, už bolo márne sa pokúšať to zastaviť.

Mark si ma privinul na kolená a nechal ma zamočiť mu už asi desiate tričko v poradí. Voňal tak pekne... tak ako vonia len on. Zavítala som sa mu ešte viac do náruče a nechala sa upokojovať, až kým som neprestala plakať.

„Si unavená?“

A, vážne, až vtedy som si uvedomila, ako sa mi zatvárajú oči. No ešte som nechcela ísť od neho preč, preto som slabým hláskom protestovala, že nie.

Ticho sa uchechtol.

Taký krásny zvuk.

„Tak si pospi.“ Zašepkal.

Kde? Chcela som sa opýtať, no potom som pochopila, že môžem spať v jeho objatí. A nevyužiť to, to by som asi neprežila, tak som zatvorila oči a ako na povel som upadla do spánku.

86

Pomaly som otvorila oči- najprv som videla len veľkú machuľu, no potom sa hrany začala zaostrávať a ja som sa našla v kráľovstve.

Už svitalo- mohlo byť tak šesť hodín ráno.

Až vtedy som si uvedomila, že neležím sama. Zozadu ma ešte stále držal spiaci Mark.

Teda! On zaspal so mnou!

Spokojne som sa zachechtala a otočila som trochu hlavou, aby som ho videla lepšie. Bože, vyzeral tak božsky, keď spal... Otočila som sa späť a vychutnávala som si, ako ležím v jeho náručí, ako ma zohrievajú lúče slnka..

Po chvíli sa za mnou pomrivil - „Ahoj.“ Rozospato zamrmlal.

Otočila som sa k nemu- „Ahoj.“

Usmial sa- „Nejako som sa tebou nechal uniesť a zaspal som tu aj ja.“

Ách, mohol by si to robiť častejšie..

Uškrnula som sa - „A ako si sa vyspal?“

„Celkom fajn.“ Uškrnul sa aj on.

Na chvíľu mi myseľ zablúdila k škole, no potom mi došlo, že je sobota.

„Tak čo plánujete robiť, slečna Lockwoodová, skôr než vylezieme z tejto periny?“ opýtal sa a trochu sa nadvihol, podoprel sa lakťom.

„Hmm. Nevieľm, pán Whilt. Moľno by ste niečo vymysleli vy.“ Odvetila som s úsmevom.

Uľskrnul sa- „Nehovorte, Źe plánujete celý deň leľnoľit', slečna Lockwoodová.“

Nevinne som zaklipkala mihalnicami- „To by som si nedovolila.“

Rozosmial sa- „Tak najprv by sme sa mali íť prezliecť.“

Prikývla som a vyhrabali sme sa spod periny. Na chodbe sme sa rozdelili s tým, Źe po mňa príde.

Keď som voľša do izby, Alex eľšte spala a Nina počuľovala Ľpod. Keď ma vľša uvidela, hneď ho vypla.

„Videla som vás v kráľovstve. Spali ste pri sebe pritúlený ako dve mačiatka.“ Uľskrnula sa.

Hneď som sa zapýrila- „No.. zaspala som pri űom a potom zaspal aj on.“

Usmiala sa- „Ide to lepšie, Livi. Ale stále si myslím, Źe by si mu proste mala povedať, čo cítiľš.“

Vzdychla som si- „Tebe sa to povie.“

87

Keď po mňa potom priľšiel, uľž bol v dľžinsoch a sivom tričku a ja som bola umytá a prezlečená, vo svojej obl'ube-nej modrej bl'úzke.

„Dúfam, Źe máľš rada pikniky,“ uľskrnul sa, v ruke drľžiac taľšku.

„No.. eľšte som na Źiadnom nebola.“ Povedala som neisto.

Chytil ma za ruku- „Bude sa ti to páciť.“

Vybrali sme miesto v aleji medzi stromami, skoro úplne bez mravcov.

Pozerala som, ako rozkladá deku, a vykladá nejaké jedlo. Posadila som sa a zahryzla do jablka, pritom som skú-mala sedmokrásku na tráve.

Mark si tieľž sadol, ale pozoroval mňa.

„Em..áno?“ rozpačito som sa opýrta.

„Nič. Len ma niekedy prekvapuje, aká dokáľžeľš byť unesená maličkosťami.“ Usmial sa a naklonil sa ku mne bliľžšie. Zase? Robí si zo mňa srandu? .

„Hm..“ usmiala som sa na neho placho.

Len na mňa pozeral, znova ma skúmal,..

„Mark? Znova ma znervózňujeľš.“ Vyľšlo zo mňa.

„A čím presne?“ opýrta sa a uprel na mňa tie svoje zelené oči.

Trhane som sa nadýchla- „... si bliľzko. A pozeráľš na mňa tak.“

Na slnku tá jeho bledá pleť a zelené oči tvorili krásnu kombináciu.

On..mi to.. váľzne robí... naschvál.

Vnímala som, ako sa nahol ešte bližšie a jemne sa obtrel perami o tie moje. Ách .Zatočila sa mi hlava. V bruchu ma až zabolelo, toľko motýlikov mi tam vzlietlo. A výbuch v mojej hlave sa nedal ani porovnať so žiadnym iným zážitkom. Vnímala som, ako sa mi srdce skoro vydralo von z hrude, tak sa rozbúchalo. Nebol tam vôbec žiadny strach... zrazu sa úplne pominul.

Mala som pocit, že ma telo zradí a ja omdliem na mieste, a už veľa od toho nechýbalo, keď ma rýchlo chytil a podoprel rukami. Skúmal ma očami, či som v poriadku.

„Si v poriadku?“ opýtal sa ticho.

Mám prikývnuť? Alebo radšej niečo povedať?

„Som... v pohode.“ Vydýchla som.

Nahla som sa a tentoraz ho pobožkala ja. Bože, ... konečne.

„Dobrá noc, slečna Lockwoodová.“ Zašepkal.

„Dobrá, pán Whilt.“ Nesmelo som sa usmiala a pomaly sme sa rozdelili.

88

Keď som vošla do izby, oprela som sa chrbtom o zavreté dvere a priložila som si prsty na pery.

Nina zvýskla- „Konečne! Pobožkal ťa?“

„Nina!“ zahriakla som ju, keď len teraz odišiel. Môže to predsa počuť.

No vzápätí som sa začervenala, prisadla som si k nej na posteľ a vyrozprávala jej celý priebeh pikniku. Keď som opisovala „tú,, časť, akoby som to prežívala znova.

Nina ma radostne objala- „No vidíš! Konečne prvý božk! Vedela som to, má ťa rád.“

Má ma rád? Je tu šanca, že by ma mal naozaj rád?

89

Na ďalší deň – nedeľa- našiel v kráľovstve on mňa.

Bola som nervózna, nevedela som, čo mám čakať.

Prisadol si na lavicu- „Chcel by som sa porozprávať o tom včerajšku.“

Prikývla som- „Aj ja som na to myslela.“

„Neplánoval som to.“ Zdôveril sa mi.

Zľahka som sa usmiala- „Veď to ani ja.“

Slnko už zapadalo.

„Páči sa mi, keď ti tak padajú do očí.“ Povedala som so zrakom upretým na jeho vlasy.

Uškrnul sa.

„Mal by si vedieť, že som to už pochopila. Teda aspoň sčasti.“ Ozvala som sa znova.

Prekvapene sa na mňa usmial.

„Naozaj?“

Prikývla som.

„Včera som sa na teba pozeral, ako obdivuješ tú sedmokrásku, a vlastne ani neviem, čo ma to chytilo, nejako som sa nahol,.. a potom si ma na smrť vystrašila, keď si skoro omdlela.“ Uškrnul sa.

Zasmiala som sa -„No, ani ja som to nečakala.“

„Čo si cítila?“ na rovinu sa opýtal.

Čože? Pýta sa na ten „bozk“, alebo som mala cítiť nejaký prievan?

Bože, Lívia, ty si cvok. Jasné, že sa nepýta na prievan.

„Myslíš to pri tom bozku?“ uist'ovala som sa.

Prikývol- „Presne to.“

Zhlboka som sa nadýchla -„Cítila som niečo ako.. žalúdok sa mi stiahol a.. zatočila sa mi hlava.. a potom.. som mala pocit, že omdliem.“

Ó môj svätý.. ochraňuj ma. Naozaj mu tu opisujem moje pocity ? To som mu mohla rovno povedať, že s ním chcem mať tri deti.

Chvíľu na mňa hľadel, potom sa mu rozšírili zreničky. A nebolo to od svetla z chodby. Dvere boli bezpečne zavreté.

„To.. ty si ...“ Neveriacky povie a podíde ku mne bližšie.

Stojíme od seba maximálne päť centimetrov.

„.. sa do mňa zamilovala?“ Vydýchne.

Bože, nedokážem sa pozerat' na tie oči... vidia mi až do duše. A vie to..... vie to.

Sklopila som pohľad na svoje tenisky a zahryzla som si do pery. Až tak, že som zacítila kovový nádych krvi. Keď som bola malá, tiež som si hrýzla peru, keď som bola nervózna. Niečo ako zlozvyk.

Po chvíli ma objal rukami okolo pásu a pritiahol ma k sebe ešte bližšie.

„Mala si mi to povedať.“ Vyčíta mi.

„Ako dlho?“ dodáva ešte.

V duchu si prerátavam všetky tie dni, týždne, mesiace...

„Od Vianoc.“ Pípla som.

„Štyri mesiace?“ neveriacky mi pozdvihne rukou hlavu, aby sa na mňa mohol pozrieť.

„Bože, Lívia. Naozaj si mi to mala povedať.“

„Ja.. bola som z toho zmätená. Nevedela som, čo sa so mnou deje.“ Bránila som sa ticho.

Pousmeje sa- „Chápem ťa.“

Po chvíli ticha sa ozýva : „Kto o tom vedel?“

Zapýrim sa ešte viac -, „Nina, Frank, Peťo a Lukáš.“

„Nina, dobre .Ale Frank? Peťo a Lukáš?“ je udivený.

„Frank to zistil sám, Peťo a Lukáš tiež. A Nina, tá ma prekukla hneď.“ Dodala som.

„No .. už chápem, prečo ťa tak rozptyľovalo, keď som ti povedal, že ťa milujem.“ Uškrnul sa.

V tej chvíli mi celá tvár už dávno horela červenou.

A než som sa nazdala, znova sa nahol... Automaticky som zatvorila oči a nechala, nech ma tentoraz pobozká normálne, pritlačí pery na tie moje .. Celé telo som mala ako paralyzované, nemohla som sa ani pohnúť, len sa nechať unášať tým bozkom, ktorý sa mi rozlieval do celého tela. Pozdĺž chrbtice mi prebehli zimomriavky a z hlavy mi vyšli von úplne všetky informácie, až na tú, že je tu..že je vedľa mňa.. a bozkáva ma.

90

Bol to pomalý a dlhý bozk, a keď sa kúsok odtiahol, lapala som po dychu. Krv v žilách mi vrela a ja som nutne potrebovala myslieť na niečo normálne.

Mysli na more, Lívia... alebo na niečo normálne.. napríklad hriankovač.

Nech som ale myslela na čokoľvek, všetko zmizlo v okamihu, keď sa do mňa znova zavrtal pohľadom a vydýchol.

Celú moju váhu držal na rukách ovinutých okolo môjho pása, zrejme aby som neskopľala na zem, ako minule.

„Teraz...si mi... teda dal.“ Vyjachtala som.

Usmial sa -, „Slečna Lockwoodová, viete, čo si teraz myslím?“

Ledva som zo seba dostala slabé nie.

„Mala by si si sadnúť.“ Navrhol a perami mi prechádzal od krku až po sánku.

Dostala som zo seba iba nejakú neurčitú slabiku.

Na krku ma poštekľil jeho dych, ako sa uchechtol. Potom pokračoval vyššie, perami mi opisoval línie lícnej kosti. Dlhو som vydýchla.

Malými bozkami si razil cestu na druhé líce a zopakoval všetko. Krk, sánka, líce...

To už som nahlas zamrnčala.

Až sa dostal k mojim ústam a dal mi malý cudný bozk. To už som úplne stratila ovládanie a musel ma chytiť pevnejšie, pretože sa mi podlomili kolená.

„Asi by som mal prestať.. inak mi tu naozaj odpadneš.“ Povedal.

Nadvihol ma, a niesol ma takým štýlom, že jednu ruku mal pod mojimi kolenami a druhú pod mojimi lopatkami.

Zrazu ma premošla hrozná ospalosť... viečka sa mi sami od seba zatvárali a nevládala som proti tomu bojovať.

91

„Ani nevieš, aká bola vydesená z toho, že si myslela, že si to zistil. Myslela si, že ju budeš nenávidieť.“ Počula som niekoho šepkať.

Bola som tvárou k stene, takže som nevidela, kto tam je. Typovala som Ninu. Otočila som sa a pomaly sa posadila.

Bola to Nina, mala som pravdu. Aj Mark. Keď som ho uvidela, hneď som si spomenula na to, čo sa stalo, než som zaspala. Na tú spomienku som automaticky reagovala miernym začervenaním líc.

Nina sa na mňa usmiala a Mark ku mne podišiel -, „Vyspaná?“

Prikývla som -, „Koľko je vlastne hodín?“

„Pól druhej v noci.“ Uškrnul sa Mark.

„A čo tu vlastne preberáte tak neskoro?“ zamrmlala som rozospato.

Nina sa zasmiala- „Vyrozprávala som Markovi pá vecí, ktoré chcel vedieť. Ak teraz dovoľíte, čaká ma Maťo.“ Uškrnula sa na nás a zmizla vo dverách.

„Em.. čo si chcel.. vedieť?“ nesmelo som vyzvedala.

„Zaujímalo ma vlastne všetko. Nina mi vyrozprávala každú vec od Vianoc.“ Usmial sa na mňa.

„A .. um.. na čo si prišiel?“ pípla som.

Uškrnul sa -, „Že keď o tebe teraz ja viem všetko od vtedy, mal by som ti porozprávať o mne.“

„Takže, prvý krát som ťa uvidel. Najprv som bol troch udivený z toho, aká si bola utiahnutá do seba, a tak.. a potom som počul ako sa bavíš s Ninou o svojich rodičoch. Pochopil som , prečo taká si, a chcel som ti nejako pomôcť. Tak a vieš, ako to dopadlo. Prijala si to , aj keď si sa zo začiatku dost' bála.“ Pri tejto vete som sa zapýrila „ Potom som si ťa obľúbil, volal som ťa do kráľovstva, pozeral som s tebou filmy, a tak. Potom si sa začala chovať divne, a ja som nevedel prísť na to, o čo ide.. A na tom pikniku, som zrazu stratil kontrolu a .. uvedomil som si, že ťa mám rád, už nie len ako kamarátku. A.. potom som pochopil to všetko, Nina mi to ešte objasnila.. a som tu. “ Dokončil a ja som sedela stuhnutá ako socha.

Ešte nikdy... mi nikto.. nepovedal tak otvorene.... že ..

Zapozeral sa na mňa. Povedal to mne. A povedal to naozaj iba mne.

„Mark.. ľúbim ťa.“ Vyletelo zo mňa.

Zakliesnil sa do mňa pohľadom- „Aj ja teba.“

Keď sa Nina ráno o siedmej vrátila, už som vstala, a do rána ma privítal Markov bozk, ktorý ma prebral dostatočne na to, aby som vyliezla na Kilimandžáro a zároveň ma totálne odriadil. Proste ... ako každý jeho bozk.

Mne sa zdalo, že som v raji... celé dni som trávila sním, rozprávali sme sa, smiali.. bozkával ma len občas, pretože väčšinou so potom stratila hlavu, a to sa nedalo, ak som mala ďalšiu hodinu písomku z matiky. Nina sa na nás spokojne usmievala.

A prišlo leto. Posledný mesiac školy. Väčšinu času som sa musela učiť na záverečné skúšky, no tie som nakoniec aj s Ninou Alex zvládli a nastal deň vysvedčenia, po ktorom sme sa všetci mali baliť.

Obliekla som si kvetované tielko a modrú sukňu nad kolená, vlasy som mala rozviate letným vánkom. Už dlho som sa necítila tak dobre.

„Vyzeráš nádherne.“ Ozvalo sa za mnou, keď som si balila posledné veci zo skrine.

To „niečo,, ma vzápätí aj objalo okolo bokov a dalo mi bozk na tielkom odhalené rameno.

Začula som Alexino chichotanie, a rozosmiala som sa tiež.

„Tešíš sa do New Orleans?“ spýtal sa s krásnym úsmevom.

„Hrozne.“ Povedala som, celá nadšená.

Všetci sme potom išli spoločne do veľkej sály, počúvnuť si príhovor riaditeľa, aj keď som z neho veľa nepočula, keďže sa mi Mark celú dobu hral s prstami na ruke.

A potom ? Mark zavolať taxík.

Kým šofér nakladal kufre, rozlúčili sme sa s Alex, Peťom, Lukášom, Ninou, Maťom, Frankom...

A aj keď som nevedela uveriť, že je to už tu, že už tam idem... rozplývala som sa nad myšlienkou dvoch mesiacov strávených s ním.

Nina mi podala zrkadielko -,„Pozri, ako žiaríš.“ Usmiala sa.

Nakukla som do neho. Uvidela som dievča s hustými čiernymi vlasmi pod lopatky, s bledou pleťou, rozpálenými lícami od popoludňajšieho slnka a čokoládové oči svietiace od radosti.

„Budete mi chýbať.“ Všetkých som vyobjímala a pristúpila k Markovi, ktorý mi podržal otvorené dvere. Keď sme nastúpili, chvíľu sme im mávali, potom sme zašli za roh a mierili na letisko. Bola som totálne nadšená z toho, že je to konečne tu.

„Hrozne rád ťa vidím takúto natešenú.“ Venoval mi Mark krátky bozk na líce.

Ešte viac sa rozžiarim, keď vystupujeme na letisku. Bože môj. Toľko lietadiel. Toľko budov. Toľko ľudí...

Mark mi chcel zobrať všetky veci, ale vybojovala som si aspoň svoj batoh. On za sebou ťahal dva naše kufre. Navigoval ma dnu, do najbližšej budovy vedľa nás. Predo mnou sa objavila veľká elektrická tabuľka na stene-odlety a príchody lietadiel. Našli sme náš odlet- výstup priamo v New Orleans, letí nám to o dvadsať minút. Ešte tam bolo napísané : Vchod C .

Našli sme ho a počkali v rade, kým sme nedali letenky jednej zamestnankyni, ktorá nám ich štikla a prešli sme nejakým tunelom rovno do lietadla.

To už som nič neskrývala a tešila som sa ako malé dieťa s čokoládou.

Mali sme miesta pri okne, fascinovane som hľadela na oblaky a zem pod sebou.

Nedokázala som si pomôcť, musela som sa usmievať. Inak to nešlo. Bolo to pre mňa niečo nové, niečo, čo som ešte nikdy predtým nezažila.

Keď už sa blížilo k polnoci, Mark mi navrhol, či si nechcem chvíľu pospať.

„Nechcem si nechať ujsť ten let. A to pristátie.“ Vysvetľovala som.

„Tak dobre.“ Spokojne si ma pritiahol bližšie, tak ako to len dovoľovala priehradka medzi sedadlami.

Leteli sme ešte pár hodín, a nebyť toho vzrušenia z cesty, asi by som naozaj zaspala.

Ráno sme sa konečne zniesli na zem. Keď sme vystúpili, vonku bolo poludnie. Jasné, iné časové pásmo - pripomenula som si. Najprv sme išli na záchod na letisku, kde som sa prezliekla do ďalšej sukne nad kolená, tentoraz do pastelovej červenej. A k tomu som si dala tričko s krátkym rukávom, obyčajné sivé, pohodlné.

Mark sa objavil v džínsoch, kvôli vetru, a v pastelovom - kráľovskom modrom tričku s krátkym rukávom. Tá modrá znova dokonale kontrastovala s jeho bielou pleťou.

Všimla som si, ako okoloidúca skupinka dievčat zastala a obdivne sa na neho usmievala. Nevyzeralo to však tak, žeby ho nejako zaujímali. Mne sa v mysli vynorila otázka, ktorú som jednoducho nevedela pochopiť. Prečo ja? Mohol by mať každú.

93

Keď sme vyšli von z letiska, ohromene som pozerala pred seba. Bolo to tam... iné. Všetky ulice vyzerali rovnako a zároveň úplne inak.

Nasadli sme na autobus, nebolo v ňom veľa ľudí, takže sme si kľudne mohli sadnúť. Pozerala som na cesty, stroje, rôzne druhy kvetov, ktoré ani nepoznám, na všetkých tých ľuďoch...

„Nemôžem sa dočkať, až ťa predstavím osobne tete Jenn.“ Zašepkal mi do ucha Mark.

Usmiala som sa a začala som si spievať pieseň Holiday - od Green Day, čo nás oboch rozosmialo. Cesta ubehla rýchlo, až sme vystúpili. „Rovno, doľava, rovno a druhý dom napravo.“ Navigoval ma Mark. Vykročila som teda rovno, zahla som doľava na skoro prázdnu ulicu s peknými malými farebnými domčekmi, rovno.. a prvý dom, druhý dom. Vydýchla som. Dvojposchodový väčší dom nezábudkovej farby, s červenou tradičnou strechou. To znamená, že tam je aj podkrovie!

Všade vpredú pred domom boli kvety, črepníky.. a vzadu za domom to vyzerá na veľký priestor. A myslím, že je tam zaparkované auto.

„Pod.“ Chytil ma za ruku Mark, keď preniesol všetky kufre pred dvere. Z vrečka vytiahol kľúč a odomkol.

„Teta Jenn ešte nebude doma, z práce sa vracia až okolo druhej. Zatiaľ ti to tu poukazujem.“ Usmial sa.

Vošla som aj s ním dnu. Všetky steny boli vymaľované na rovnakú nezábudkovú farbu, ako zvonku dom. Ocitli sme sa v širokej chodbe, so stolíkom s nejakou poštou, koberčekom, bielym vešiakom a topánkami vedľa dverí. Mark ma potiahol do prvých dverí napravo, a vstúpili sme do kuchyne. V rohu miestnosti bol kuchynský kút, nechýbal ani barový pult, a potom stôl so stoličkami, obrazy na stenách, a musela som sa usmiať nad slniečkovými závesmi.

Vyšli sme a šli k dverám oproti kuchyni- obývačka. Televízia, veľký pohodlný červený gauč, koberec, znova kopy skriniek- tentoraz s výstavnými kusmi skla a porcelánu. Keď som si ich obdivne prezrela, prešla som pohľadom na skriňu s cédečkami, a vysokú palmu vo veľkom kvetináči. Zaujala ma aj jedna celá sklenená stena, cez ktorú som videla dozadu so záhrady. Mala som pravdu, bolo tam auto. No bol tam aj celkom veľký bazén a lehátka. Ohromne som pozrela na Marka. Takýto dom? Plus mi len tak zaplatil letenky.. Nejak mi zatajil, že je boháč.

Znova sme vyšli, a prešli tentoraz po chodbe ďalej, k tretím dverám, z ktorých sa vykl'ula Jennina spálňa. Tam som radšej neprezerala všetko tak dôkladne. Presa len, je to jej izba.

Vyšli sme aj z nej, a oproti boli dvere – veľká kúpeľňa s vaňou aj sprchovým kútom, umývadlom, záchodom, práčkou a aj skrinkou na uteráky. Táto miestnosť bola výnimočne zelená.

Úplne na konci tej širokej chodby, v ktorej boli dvere do všetkých tých miestností, boli schody na druhé poschodie. Tam hore bola chodbička, na jednej strane mala jedny dvere, na druhej strane druhé dvere. A končila sa malým stolíkom pri okne. Na stolíku boli nezábudky a niečo.. privoňala som k tomu.

„Mäta.“ Obdivne som sa zasmiala.

„Túto izbu som minulý rok prerábal.“ Ukázal Mark na dvere vpravo- a otvoril. Vošla som do veľmi peknej veľkej miestnosti. Steny boli tiež nezábudkové. Bola tu manželská posteľ, ktorá sa dala oddeliť na dva menšie. Na plávajúcej podlahe bol obrovský biely koberec, až som mala túžbu sa vyzuť a stúpiť na neho bosá, aký je to asi pocit?

Na stenách boli tiež obrazy, a naľavo popri stene bol stôl so stoličkou, na ňom bola váza s umelým narcisom.

Oproti stolu- na druhej strane izby bola vbudovaná posuvná skriňa, typovala som, že z dubu. Bože, tá izba bola taká pekná.

Obzrela som sa za Markom a zistila som, že on pozoruje celý ten čas mňa.

„Páči sa ti tu?“

„Je to tu nádherné, Mark.“ Úprimne som riekla.

Usmial sa a ukázal na tie druhé dvere na chodbičke- „Tam je ďalšia kúpeľňa.“

Ďalšia? Tu sú dve? V úžase som sa šla pozrieť. V tejto bola obrovská vaňa, umývadlo, tiež skrinka s uterákmi, sprchovými géľmi a šampónmi.

Tu boli kachličky červené.

„Ani nevieš, ako sa mi tu páči.“ Povedala som a vd'ačne mu stisla ruku, za ktorú ma ešte stále držal.

„Ani nevieš, ako som rád, že tu si.“ Odvetil.

Niekde pod nami zahučal zvuk motora.

„Teta Jenn je tu.“ Usmial sa Mark a ťahal ma dole schodmi.

Keď sme vyšli z domu, zo sivého audi práve vystupovala žena v kvetovaných šatách a s blond vlasmi ktoré mala po pleciah. Mark mi vravel, že má štyridsať dva, no na svoj vek vyzerá veľmi dobre, to som musela uznať. Je celkom štíhla a vysoká.

Hneď, keď nás zbadala, ústa sa jej rozťahli do takého úprimného úsmevu, až tým nakazila aj mňa. Prišla k nám bližšie a vyobjímala Marka. Potom sa pozrela na mňa.

„Ty si určite Lívia. Som Jenn.“ Usmiala sa a ani som sa nenazdala, a už objímala aj mňa.

„Teším sa, že ste konečne tu. Určite už si videla dom, páči sa ti horná izba? A bazén? Máš plavky? Ak nie, kludne pôjdeme na dámsku jazdu.“ Zahrňovala ma otázkami a ja som žiarila.

S mojou mamou som nikdy nevedla takéto ženské diskusie, a Mark to vedel, takže sa s úsmevom pozeral, ako sa teším.

Vošli sme do kuchyne a pomohli sme jej vybaľiť nákup, ktorý niesla.

Toľko potravín!

„To vieš, musíme mať zásoby, teraz tu mám plus dva hladné krky.“ Žmurkla na nás.

Kým som ja vybalovala z tašiek, a Mark to triedil do chladničky a do rôznych poličiek, Jenn rozprávala o všemožných veciach.

„Takže dúfam, že sa ti tu bude páčiť, Lívia- a mimochodom, hore si môžete vybrať, či chcete spať oddelene alebo spolu.“ Mrkla na mňa a ja som hodila pohľad na Marka ktorý mi uškrnutím okamžite dal odpoveď- Jenn vie, že sme spolu.

„A čo sa týka varenia, väčšinu času budem doma, ale tých pár dní sa o seba musíte postarať sami.“

„Môžem niečo uvariť.“ Ponúkla som sa.

Jenn ma zasypala množstvom otázok, aké jedlá mám rada, čo viem uvariť, a mnoho ďalších. Ani som sa nenazdala a bol večer. A na mňa začala dopadať tá únava, že som nespala už viac ako 30 hodín.

„Chodte sa vyspať. Ráno idem na stretnutie, máme veľkú zákazku do hotela. Prídem až večer.“ Informovala nás a vyhnala nás hore.

Najprv som sa šla osprchovať ja, a rovno som sa prezliekla do čistého trička na spanie a do čistých nohavičiek. Nebudem vyzerat'... príliš odhalene? No, nechala som to tak a umyla som si zuby.

Vošla som so izby- „Môžeš ísť.“

Prikývol a stratil sa v kúpeľni. Ja som sa postavila bosá na ten úžasný koberec... áh. Skvelý pocit, keď si do neho zaboríš prsty.

Potom som vliezla na jednu stranu manželskej postele a sadla som si na ňu, nohy už v teplučku periny.

Obzerala som si všetko ešte raz- dverami na balkón do izby prenikalo tlmený svit mesiaca. Naozaj som tu. A som tu s Markom. A s Jenn. Naozaj to tu milujem, aj keď som tu ešte len deň.

Po chvíli vošiel Mark, v čiernom tričku a dlhých kockovaných nohaviciach na spanie. Vyzeral v nich hrozne zlato- až som si predstavila, jeho ako malého chlapčeka so zelenými očami a čiernymi vláskami.

„Ideš ku mne?“ zamrmlala som ospalo.

Ľahol si vedľa mňa a znova ma zozadu objal.

„Nebude ti zima?“ zamrmlal a prešiel mi prstom po holom kolene.

„Je leto.“ Protestovala som.

Nakoniec, ani neviem ako, sme obaja zaspali.

95

Ráno som sa zobudila na to, že mi trebalo na malú. Mark už pri mne nebol, ale zdola som počula nejaký šramot. Najprv som šla do kúpeľne, a potom som zbehla dole. Bol v kuchyni.

„Dobré ráno.“ Veselo som pozdravila.

Obzrel sa a usmial - „Dobré ráno, slečna Lockwoodová.“

Pohľad mi padol na stôl, kde ležali hrianky, omeleta a pomarančový džús. Mňam.

Ešte stále sme boli obaja v pyžame, čo mi pripomenulo- máš holé nohy, Livia- tak som si rýchlo sadla.

„Nevedela som, že vieš robiť také dobré hrianky.“ Pochvaľovala som si, keď sme spratúvali špinavý riad.

Zasmial sa - „Čo by si chcela dnes robiť?“

„Ja popravde vôbec neviem. Mne stačí to, že som tu, a s vami, pán Wilth. “ Šťastne som sa usmiala.

Asi ani nemusím dodávať, že som si za to okamžite vyslúžila sladký pomarančový bozk, z ktorého som sa vznášala ešte hodinu.

„Ešteže sme nejedli cibuľu.“

Vybuchla som do smiechu- čo ho nenapadne.

„Takže dnes chceš len leňošiť, čo?“ uškrnul sa .

„Občas je to zdravé.“ Obhajovala som sa.

„Tak fajn. Hore máme Monopoly.“

„Super,“ usmiala som sa.

Na obed sme si dali špagety, ktoré som bleskovo vymajstrovala. A poobede sme ležali vzadu v záhrade na tráve, rozprávali sme sa o Jenn, o tom, kde sú asi teraz ostatní, až bol znova koniec dňa.

„Nechápem to. Prečo mi tu čas uteká tak rýchlo? Ved' akoby som len pred chvíľkou vstala.“ Post'ažovala som sa Markovi.

Postrapatil mi s úškrnom vlasý- „Neboj, budeme tu ešte vyše 50 dní.“

Usmiala som sa- „Kedy si vlastne stihol tete Jenn povedať, že sme spolu?“

„Tesne pres odletom mi volala, kým sme sa balili. A, uhádla to. Asi ma pozná lepšie ako ja sám seba.“ Zasmial sa.

Potom som stuhla.

„Čo? Stalo sa niečo?“ zľakol sa, keď videl môj vydesený výraz.

„Povedz mi, že som tu nebola celý deň len v tomto.“ Habkala som ukazujúc na seba.

Rozosmial sa- „Ved' som ti už predsa nohy videl, či nie?“

„Lenže nie som veľmi zvyknutá byť takto, pán Wilth.“ Zasmiala som sa aj ja.

A vnútri domu zazvonil mobil.

„Idem po to.“ Zašvitorila som a rozbehla som sa dnu.

Schmatla som mobil zo stola a potešila som sa, keď som uvidela číslo.

„Nina!“

„Ahó, ty tajomníčka! Prečo si sa neozvala? Tak, čo nové? Aká je Markova teta? Horím od zvedavosti!“

Zasmiala som sa- celá Nina.

„Teta Jenn je veľmi milá.“

„Teším sa s tebou! A ako s Markom?“ vyzvedala.

„Je to úžasné. Ešte nikdy som sa tak necítila. Prvýkrát vidím, ako funguje rodina. Páči sa mi to.“

„A ty? Kde si?“ obrátila som tému.

„Momentálne som na týždeň u Maťa. Je to fantastické. Len leňošíme na gauči. A máte tam bazén?“

„Máme.“ Zachechtala som sa.

„Wau! Asi tam prídem za tebou!“ zvyškla Nina.

Zasmiala som sa- „Zavoláš ešte?“

„Jasné, čo si myslíš? Každý deň!“

Rozlúčila som sa a položila telefón späť na stôl. Keď som sa otočila, vo dverách stál Mark.

„Ahoj.“

„Ahoj.“ Podišiel ku mne. „Som rád, že sa ti to páči.“

Aha.. vybavila som si moje slová : „Je to úžasné. Ešte nikdy som sa tak necítila. Prvýkrát vidím, ako funguje rodina. Páči sa mi to.“ Ktoré, som povedala Nine. Zrejme počúval.

„To aj ja.“ Pritúlila som sa ak nemu.

Mark mrkol na hodinky- „Už je skoro desať.“

„Chceš ísť spať?“ opýtala som sa.

„Ak si unavená,“ mykol plecom.

Prikývla som a absolvovali sme taký istý proces ako včera, ja sprcha, potom on sprcha.

Keď však tentoraz vošiel, stála som na balkóne a vychutnávala si teplý večerný vánok.

Zozadu ma objal, teraz voňal sviežo, po sprche. Najprv ma vyľakal, na tom sa zasmial, no potom som sa k nemu znovu pritúlila.

Otočila som sa k nemu tvárou- „Ani nevieš, ako si ma vyľakal.“ Uškrnula som sa.

„Naozaj? Nezdalo sa mi, že som šiel potichu. Neboli ste náhodou vy zasnívaná, slečna Lockwoodová?“ spýtal sa s úškrnom a zľahka ma pobožkal. „Je to možné.“ Zamrmlala som. Viac vysmiata už som byť nemohla.

Tentoraz sa nahol znova, a ja som si vychutnávala ten okamih, keď viem, čo príde.

Otvorili sa dvere a ako som poskočila, vo dverách sa rozpačito no s úsmevom ospravedlňovala Jenn- „Och! Prepáčte, nechcela som, prídem neskôr.“ To už som sa červenala ako šialená. Keď sa dvere zavreli, Mark sa zasmial.

„No ták. Vieš, koľko krát som ju takto nachytil, keď som bol malý? Vždy som len tak vyšiel na záhradu a ona sa akurát vracala z „rande,“- urobil rukami úvodzovky.

Stále som sa nespamätala z toho vyrušenia, no usmiala som sa a pritisla sa k nemu. Takto by som mohla ostať do konca svojho života. Zrazu som zívla.

Mark sa usmial- „Tak, slečna, toto vám neprejde. Okamžite do postele!“

Poslušne som sa nechala zahrabať pod deku. Po chvíli som

Pritisla som sa k nemu, hľadájúc jeho ruku. Prelietla som si s ním prsty a oddala som sa spánku..

96

Už som bola chvíľku hore a vychutnávala si výhľad na spiaceho Marka. Keď sa otvorili dvere.

„Ahoj, zobudila som ťa?“ ospravedlňujúco sa usmiala Jenn.

Pokrútila som hlavou, že nie.

„Ja len že som vám dole nechala raňajky. Idem teraz do práce, máte aj obed. Máš rada palacinky?“

Prikývla som. „Mám ich veľmi rada.“ Usmiala som sa.

Akurát, keď sa chystala zatvoriť dvere som na ňu ešte zašepkala - „A ďakujem, že tu môžem byť.“

Srdečne sa usmiala- „Nemáš zač, zlatko. A prepáčte za ten včerajšok.“

Usmiala som sa na ňu. Zatvorila a ja som vstala z postele, aby som sa obliekla. Dala som si riffové kraťasy a modré tielko.

Zatvorila som Markovi dvere na izbe, aby sa vyspal, a vybrala som sa do záhrady.

Popolievala som pár kvetov, a neskôr mi prezvonila Nina.

„Ahoj. Ako sa máš?“ zívla som.

„Ale čo, nevyspatá? Prehýrila si noc?“ zvýskla Nina.

„Bože, Nina, to že spíme v jednej posteli, neznamená to, čo si myslíš ty.“ Prevrátila som očami.

„Vy spíte v jednej posteli?“

„Nina!!“

Rozchechtala sa .A chytila aj mňa . To je skrátka ten jej zmysel pre humor.

„No dobre, dobre. A už si vyskúšala ten bazén?“ vyzvedala.

„Nina, nie som tu kvôli tomu bazénu.“ Zachehcem sa.

„Jasné, že nie. Tak hovor, chcem nejaké pikantnosti!“

„Pi- pikantnosti?“ zabezne mi.

Rozosmeje sa -,„Dobre, tak ti poviem najnovšie klebety odtiaľ. Frank k Alex k nám dnes majú prísť. Budeme hrať flášu, len dúfam, že mi bozk vyjde na Mat'a, nie na Franka. Inak ho budem musieť pobožkať v kúpeľni.“

Nina ma síce zabavila, no nevedela som sa dočkať, až sa znova budem rozprávať s Jenn, s Markom.. ako sa budeme podpichovať... a tak.

Jenn nám na raňajky nechala vianočku s maslom a broskyňovým džemom. K tomu čaj zo šípok. Tie jej čaje ma začali zaujímať, tie rôzne chute- jablkový so škoricou, mäťový (z tej čerstvej mäty z hornej chodbičky) , a všetky možné chute. Rozmýšľam, že si tiež urobím na nový školský rok zásobu.

„Livia?“ ozvalo sa spoza mňa -,„Stalo sa niečo? Počul som ťa zriesknúť Ninino meno.“

97

Ach...to. To zrejme vtedy, keď ma podpichovala s tou posteľou.

„Nie , som v pohode. To ma len Nina podpichovala.“ Uškrnula som sa. To bola pravda. Ale nemusí vedieť, ohľadom čoho.

„Ráno sa u nás v izbe zastavila Jenn. Povedala, že pôjde do práce a že raňajky aj obed máme pripravené. A ospravedlnila sa za to vtedy“ Rozpačito som sa na neho uškrnula.

„Hm.. asi som spal pekne tvrdo, čo?“ usmial sa.

Naraňajkovali sme sa a umyli riady..

„Nechceš dnes otestovať bazén?“ navrhol Mark.

„Jasné, ale.. nemám plavky. Do školy mi žiadne netrebalo.“ Začervenala som sa trochu.

„To nič. Jane tu má určite veľa kúskov. Stavím sa.“ Odišiel do jej izby a vrátil sa s asi desiatimi rôznymi.

„Vravel som.“ Uškrnul sa.

Pozrela som sa na veľkosti a väčšinou boli všetky čísla veľké, no potom som našla bordové dvojdielne plavky s horným dielom na ramienka.

Mark potom zašiel po plavky sebe hore, kým ja som sa rýchlo prezliekla. Postavila som sa pred veľké zrkadlo v obývačke. Vážne som chudá. Brucho mám ploché, som vysoká, a mám útle boky a ramená.

Mala by som trochu pribrať.

„Vyzeráš v nich naozaj dobre.“ Vo dverách stál usmiaty Mark v modrých plavkách typu ako sú trenírky.

Zrak mi padol na dve biele uteráky ktoré mal prehodené cez plece.

„Ďakujem.“ Rozžiarila som sa a pricupitala k nemu.

„Tak poď.“ Usmial sa, chytil ma za ruku a ťahal von.

Uteráky hodil k okraji bazénu a v mihu ma schytil a kým som sa spamätala, boli sme vo vode. Vyskúšali sme aj povestný „bozk pod vodou,, .. no, okrem toho, že ma potom od vody štípali oči a nohu som si trepla o stenu bazéna, to bolo celkom fajn.

Akurát, keď sme vyliezali z bazéna, prišla na dvor Jenn.

„Vidím že ste konečne boli plávať. Tak, Lívia, čo povieš?“ usmiala sa znova.

Myslím, že môj žiarivý úsmev odpovedal na všetko.

Šla som sa hore prezliecť(do džínsov a trička), a keď som sa vrátila, Mark už bol tiež v tričku a džínsoch.

Išla som po džús z čiernych ríbezlí, a keď som sa vracala, zastala som. Započula som konverzáciu medzi Jenn a Markom. Zabočila som viac za roh, aby ma nebol vidno, no počúvala som pritisnutá pri stene.

„ Je to naozaj milé dievča.“ Jenn.

„Ja viem, Jenn. “ Mark- až ma zahrialo pri srdci.

„Naozaj sa mi páči. Vie sa tešiť z takých maličkostí, dokonca aj z mäťového čaju.“ Bolo cítiť, ako sa Jenn usmieva.

Ale- presne to isté povedal Mark ešte vtedy na tom pikniku. Musela som sa nad tým uškrnúť.

„Hm.. to ma na nej nikdy neprestanem obdivovať.“ Uchechtol sa.

Vtedy som vošla, tváriac sa, že som nič nepočula, ale so širokým úsmevom a pohárom džúsu v ruke.

„Lívia, zajtra by som ti chcela ukázať hotel. Mala by si záujem?“

„Jasné,“ nadšene som privolila. Ešte som v žiadnom nebola, toto si nenechám ujst’.

Hotel bol veľká biela budova s mahagónovým nábytkom. Hneď ako som tam vošla, zamilovala som si to tam. Jenn mi ukázala izbu ktorú má vyhradenú pre rodinu a blízkych, preto ju neprenajímajú. Povedala, že tu môžeme prísť, ak budeme chcieť, hocikedy. Nechala nás v izbe a išla pomôcť k recepcii- bol čas obeda a zákazníci sa len tak valili.

Byt, ktorý mala vyhradený pre rodinu a blízkych zahŕňal kúpeľňu, obývačku, spálňu a balkón. Ach. Na bielizníku stála vo váze obrovská kytica červených ruží. Okamžite som si jednu ukradla.

Mark sa na mne zasmial a zobral ma do náručia.

Keď ma uväznil medzi seba a stenu za mnou, pripomenul mi: „Pamätáš, ako si sa niekedy bála každého dotyku?“

Pousmiala som sa- „Keď sa ku mne niekto priblížil, dostala som panický strach. Potom som to zvládala lepšie.“

„Ešte zapracovať na tom, aby som ťa mohol pobožkať bez toho aby si omdlela.“ Rozosmial sa Mark.

„To sa ti asi nepodarí.“ Prevrátila som očami a rozosmiala som sa tiež.

Týždne bežali ako voda a ja som nechcela uveriť tomu, ako mi rýchlo letí čas. Bolo už dvadsiateho júla, keď mi došlo, ako dlho som už tu. A zdalo sa mi to ako tri, štyri dni. Za chvíľu však už budeme v strede. Hovorí sa , že stred nie je vždy zlý. Ľudia hovoria aj o „zlatom strede,,. No pre mňa to nebol obyčajný, ani zlatý stred, prasto

znamenal, že polovica času uplynula. Vlastne ani neviem, čo som si myslela. Niekedy to predsa musí skončiť. Nemôžem tu byť večnosť.

100

Večer som nevedela zaspáť. Napriek tomu, že som na sebe mala iba krátke tielko a nohavičky mi bolo hrozne teplo. Prehadzovala som sa z boka na bok, až som to nevydržala a vstala som opatrne z postele, aby som nezobudila Marka. Zišla som dole do kuchyne a napustila si pohár vody.

„Ahoj.“ Začula som za sebou.

Prekvapene som sa otočila- Jenn.

„Prepáč, že ťa tu takto ľakám.“ Uškrnula sa, „nevieš spať?“

Prikývla som.

„Vieš, som rada, že si tu.“ Usmiala sa.

„Stále ešte úplne nechápem, ako funguje rodina. Ako sa k sebe správate, ako sa rozprávate a smejete, to.. Ale som vám vďačná, že tu môžem byť. Neviem, ako by som to zvládla v domove.“ Priznala som.

„Vieš.. možno to bude znieť hlúpo, ale neviem si pri ňom predstaviť niekoho iného. Hodíte sa k sebe. Úprimne dúfam, že vám to vydrží veľmi dlho.“

Začervenala som sa.

Ešte chvíľu sme sa rozprávali, potom som šla spať hore, kde som našla Marka sediaceho na posteli.

„Je všetko v pohode?“ spýtal sa ospalo.

Prikývla som a zaliezla k nemu.

„Len som nevedela spať.“

Tradične ma zozadu objal.

„Mávaš ešte tie sny?“ zamrmal mi do vlasov.

Sny mávam. No v poslednom čase sú iné. Už sa mi nesnívajú momentky z detstva. Teraz mávam rôzne iné sny- sníva sa mi o všetkom, o lietaní, o tom že som niekde v pralese, či som akurát anglická dáma zo šestnásteho storočia.

„Nie.“ Povedala som iba.

Pozrel na mňa. Vedela som, na čo myslí. Na tú noc, keď ma našiel v jeho kráľovstve, a ja som akurát kričala zo spánku.

„Naozaj. Už som žiadny taký nemala, odkedy..“ začervenala som sa. Odkedy sme sa dali dokopy.

Ako vždy, aj on vedel, na čo myslím a s úškrnom sa nahol, aby ma pobožkal.

Spomenula som si na Ninine narážky na spanie v jednej posteli- bože, to je koza.

Hneď som na to aj zabudla, ako pritlačil svoje pery na moje. Chvíľu som si ešte držala chladnú hlavu, no potom myseľ prestala pracovať a ruky sa mi automaticky ovinuli okolo jeho krku. Vydýchol a pretočil sa, aby bol bližšie, a skončil hore na mne. V hlave sa mi vynorila spomienka, ako si na mňa takto ľahol, keď sme ešte neboli spolu... ale aj táto okamžite zmizla, ako ma bozkával. Nič sa mi v mysli neudržalo dlhšie ako sekundu, a aj keď áno, on to hneď neúmyselne zahnal ďalším bozkom. Rukou som mu prehrabla vlasy, a z úst mi vyšiel tichý povzdych. On mi odhrnul jemne vlasy z krku, ktoré mu zabraňovali týrať ma bozkami, a ja som si uvedomila, že mám zatvorené oči.

Žeby.. naozaj sa to stane?

Ruky som mu presunula z krku ku spodnému okraju trička a jemne za neho potiahla hore. Oddelili sme sa od seba iba na tú chvíľu, kým som mu pretiahla tričko cez hlavu, v tom okamihu už som mala jeho ústa znova na svojich. Za pár sekúnd sme sa zbavili aj môjho tielka. Okolo nás bola skoro úplná tma, dnu prenikalo len slabé svetlo z ulice. A ja som vypla vnímanie, všetko okrem neho som zahнала do kúta.. .

101

Otočila som sa na druhý bok, a lenivo som sa pretiahla. Hm, tak dobre som sa už dávno nevyspala. Otvorila som oči a chvíľu videla len jednu machuľu, kým sa mi oči prispôsobili svetlu. Hľadala som pohľadom Marka, a aj som ho našla, sedel na posteli vedľa mňa a pozoroval ma.

Chcela som sa posadiť, no spomenula som si, že moje tričko skončilo niekde vedľa postele, takže som radšej ostala pod plachtou. Mark už bol oblečený, mal na sebe tričko a džínsy.

S peknou dávkou červene do tváre som sa na neho usmiala.

„Si v poriadku?“ úsmev mi opätovoľ.

„Jasné.“ Uistila som ho a natiahla sa pre jeho ruku.

„Už si dlho hore?“

„Asi hodinu. Rád ťa pozorujem, keď spíš.“ Uškrnul sa a hral sa mi s prstami.

„Teta Jenn?“ vyzvedala som.

„Keď som vstal, už tu nebola. Zrejme má v hoteli rušno.“

Zdola sa ozvalo bublanie rýchlo varnej kanvice.

„Čaj,“ uškrnul sa Mark, a šiel dole.

Využila som čas a vyšla z postele. Rýchlo som so sebou zobrala červené letné šaty nad kolená a bežala do kúpeľne. Ako som si umývala zuby, uvedomila som si, že musím dať vyprať plachtu. Skočila som do sprchy, rýchlo sa opláchla, usušila, a hodila sa do tých šiat. Zrak mi padol na zrkadlo v kúpeľni. Pleť som mala trochu rozpálenú po sprche a pery som mala opuchnuté.. určite zo včerajška. Vždy keď som na to myslela, srdce som

mala až v krku a všetku krv nahrnutú v tvári. Pozrela som na svoje oči. Žiarila som ako slniečko. A tak som sa aj cítila- až veľmi dobre na to, aby to bola pravda.

Keď som však išla spať do izby, prekvapene som pozerala na úplne čistú bielu plachtu. Kedy ju stihol vymeniť? Hm, veď vlastne vravel, že je už hodinu hore. Tak som sa tým už ďalej nezaoberala. Našla som ho v kuchyni, hneď mi podal telefón: „Nina.“ Uškrnul sa.

„Ty spachtoš! Volala som ti už asi stokrát!“

Rozosmiala som sa- „Celá ty. Ako sa máš?“

„Úžasne! Bola som s Maťom celý víkend v kúpeľoch. Mala si vidieť všetky tie bazény, aj keď v niektorých som sa skoro uvarila. A ako ty? Ale počkaj! Ani nič nemusíš hovoriť. Určite sa máš perfektne.“ rozbehla sa.

„To teda mám.“ Usmievala som sa do telefónu ako taký idiot, a nebudem popierať, že som si spomenula na včerajšiu noc.

Rozprávali sme sa ešte pár minút, potom som sa rozlúčila a šla pomôcť Markovi pripraviť raňajky.

Zrazu mi začal zvonit' mobil- a mám po peknej chvíli. Paul Lenvick, ten, ktorý mal záujem o ten byt. Na to teraz naozaj nemám náladu.

Keď on uvidel meno na displeji, upokojujúco mi stisol ruku-, „Nemusíš to zdvihnúť.“

Ale on nedal pokoj. Za hodinu mi volal ešte trikrát. Až som sa naštvála a zdvihla to.

„Ahoj.“

„Ahoj, Lívia. Môžem s tebou hovoriť?“ ozval sa jeho hlas.

„Jasné, o čo ide?“ s povzdychom som zamrmlala.

„Tá minulé prehliadka bytu ma naozaj mrzí, fakt.“ Ospravedlnil sa.

„To je v pohode. Ešte o neho máte záujem?“ spýtala som sa na rovinu.

„Áno. No počkáme. Zavolaj, keď ti to príde vhod. A ak z toho nič nebude, nevadí, nájdeme si niečo iné.“ Povedal

Porazene som vzdychla. To nemyslí vážne. Ja už tam nepôjdem. Už nikdy.

Vtedy... nemohla som sa ani pohnúť.

„Prepáč, Paul. Už.. už ho nepredávam.“ Zaklamala som.

Vlastne ani nie tak zaklamala. Je to celkom pravda. Možno ho niekedy v budúcnosti predám, no ja do neho už nikdy nechcem vkročiť.

Keď prišla domov Jenn, bolo okolo ôsmej večer. Zavolala nás na večeru- no všetky reštaurácie mali plno, tak sme skončili pri stánku s kebabom. Ani nemusím popisovať, ako sa mi ten večer páčil. Po ceste späť sme si urobili menšiu obchôdzku tou dlhšou cestou, aby sme sa prešli. Ešte bolo vidno, dni boli dlhšie. No čas tu sa mi už skracoval, takže som bola rozhodnutá užiť si každú chvíľu.

Jenn však nedopustila, aby bolo čo len sekundu ticho, rozosmievala nás a my sme neprotestovali.

Prišli sme domov, a ja som mala únavu až niekde za päťami. Ani som nevnímala ako, nejako som sa osprchovala a prezliekla, a asi by som zaspala v kúpeľni, ak by ma Mark nepritiahol do postele.

Spať sme šli až skoro po pol tretej ráno, takže sme si ráno museli zdiemnuť trochu dlhšie. Ani ma neprekvapilo, keď som vstala až na obed.

Ukázalo sa, že na mňa Mark mal prichystaný program. Zašli sme do kina, na nejaký film, dokonca ani neviem názov. Stačilo mi, že sedí vedľa mňa. Potom sme šli na večeru. A keďže bolo vonku naozaj pekne, vyvalili sme sa na trávu v parku. Rozprávali sme sa o všeličom, od školy až po Jenn. Ostali sme tam veľmi dlho, už okolo nás neboli skoro žiadny ľudia.

V tme som sa natiahla snažila sa nahmatať jeho. Smial sa, ako som rukou trafila vždy niekde, len nie a nie nájsť jeho. Až mi potom ruka konečne chytila jeho tričko. Prešla som ňou cez jeho hrud' až ku pleciam.

Naozaj nechápem, ako môže byť niekto takto dokonalý.

Ruku mi chytil do svojej a pritiahol si ma za ňu k sebe.

A potom sa to pokazilo zvoneníím telefónu- Jenn. Prišli sme do domu. Ledva som sa dotápala do izby. Mark išiel dole, dať dobrú noc Jenn. Ja som si chcela zobrať kozmetickú taštičku a ísť do sprchy, no ako som si sadla na posteľ...

Zaspala som ešte skôr, ako prišiel hore.

No zobudila som sa skoro ráno. Pozrela som na budík – tri hodiny ráno. Mark spal. Zišla som teda dole a našla spiacu Jenn.

Hm, telku púšťať nebudem, ešte ich zobudím. Prešla som teda späť hore.

Zo svojho batoha som vyhrabala ceruzky a starý skicár. Nalistovala som prázdny list a pustila sa do skice spiacoho Marka.

Postupne som kreslila jeho vlasy, tvár, zavreté oči, nos, ústa, prešla som na ramená,...

Úplne ma pohltilo, ako som zachytávala každý jeden jeho detail na papier. Keď som bola hotová, pozrela som sa na svoje výsledné dielo. Ak by som videla len ten obrázok, asi by som si myslela, že nie je skutočný. No ako som vzhliadla, ležal tam reálny.

Vytiahol ma z toľkých problémov..

Nahla som sa, podoprela som sa rukou o matrac, a pritlačila pery na jeho. Po chvíli otvoril oči.

Odtiahla som sa- „Prepáč, nechcela som ťa zobudiť. Kludne spi.“

On ma však pritiahol späť k sebe, a znova som sa stratila v jeho bozkoch. Jeho zelené oči sa do mňa zapichli, keď sa na chvíľu odtiahol.

„Doparoma,“ vydýchol.

Nemo som s ním súhlasila- presne tak by sa dal opísať ten pocit.

Začala som byť zúfalá po ďalšom jeho dotyku, nespokojne som zamrňala.

S úškrnom pochopil, a znova ma k sebe pritisol. Roztápala som sa – pomaly, ale isto. Brucho mi zvieralo a krv mi vrela. Akurát, keď nás oboch stiahol na posteľ, začalo ma trápiť, že Jenn je rovno pod nami. Nezačuje nás? Veď dole počuť skoro všetko ... Presne keď som si to pomyslela, zdola som začula rádio. Vstala a robí raňajky.

Či som teda chcela alebo nie, musela som sa od neho odlepiť.

Vyšli sme z izby a šli si umyť zuby do kúpeľne. Potom som bezradne stála, kefa v ruke, rozladený pohľad do zrkadla na moje rozstrapatené vlasy. Nakoniec mi pomohol Mark, vymajstroval dokonalý rybí chvost.

„To vieš, keď žiješ sedemnáť rokov v domácnosti so ženou.“ mykol plecom s tým jeho dokonale- odzbrojujúcim úsmevom. Dokázala by som sa na neho pozerat' celý svoj život. Každú jednu sekundu, minútu, hodinu, deň, mesiac, rok....

„Nad čím rozmýšľaš?“ s úškrnom ma objal.

„Ach, no... „ zapýrila som sa „ale nič.“

Pri raňajkách mi napadlo, že kde má vlastne všetkých kamošov, veď tu predsa musí niekoho poznať. No doteraz bol vždy len so mnou. Spýtala som sa teda na to.

„Vedia že ťa tu mám, a nechcú otravovať. Ak chceš, niekedy ti ich predstavím.“ Venoval mi pobavený úsmev.

„Vedia o mne veľa?“ vyzvedala som.

Uškrnul sa- „No, tie základné veci určite.“

„Základné?“ zmätene som zopakovala.

Jenn akurát odbehla do špajze po kompót, chystala nám totiž obed. Mark počkal, kým bola z dohľadu, nahol sa a tesne pred tým, ako ma pobožkal, mi zamrmlal do ucha : „Napríklad že ťa ľúbim.“

Nič iné mi nemusel hovoriť.

KONIEC

EPILOG

Nina si ma šokovane prezerala- „Ty si opálená!“

Zasmiala som sa. Bola som rada, že ju vidím. Po dvoch mesiacoch odlúčenia sme si mali čo povedať. No nesťažujem sa. Zažila som najlepšie prázdniny vo svojom živote- Jenn bola celý čas priateľská, a keď sme odchádzali, pozvala ma aj na ďalší rok. A teraz sa začínal pre mňa druhý rok na strednej. Markovi tretí, no nejako sme sa nepozastavovali nad tým, že skončí školu skôr ako ja. Na to zrejme nebudeme myslieť ešte veľmi dlho.

„Och bože, musíš mi všetko povedať.“ Naliehala, hneď čo ma odtiahla do izby. Tej sme boli znova s Alex, hoci tá sa s nami už tak nerozprávala, stále sme boli priateľky.

„Nina! Volala si mi každý deň! Vieš všetko!“

„Dievča- ja potrebujem detaily!“ zasmiala sa.

Prevrátila som oči a začala teda rozprávať. Približne v strede nás však vyrušili. Do izby vošli Mark a Martin.

„Livia! Už som sa bál, že ťa Nina niekde uniesla aby z teba vytiahla všetko čo sa dá.“ Zasmial sa Martin.

Nina sa rozosmiala tiež a hodila do Martina vankúš.

Mark prišiel ku mne a položil mi ruky na boky.

„Ak ťa budem niekedy v budúcnosti takto urážať, prosím ťa, trepni mi panvicou po hlave ,hej?“ uškrnul sa.

„Budem si pamätať,“ riekla som s pobaveným úsmevom.

Povedal „v budúcnosti,“- prebehlo mi hlavou. Nevedela som, či moja budúcnosť bude svetlá, alebo nie, no mala som istotu že s Markom čierna nebude.